

บทนำ

แดนเทพมีมหาเทพกับมหาเทวีอยู่เหนือเทพและเทพธิดาทั้งปวง

แดนเทพมีประตูไปสู่แดนปีศาจ แต่ประตูนั้นถูกปิดผนึกไว้ มีเพียงมหาเทพกับมหาเทวีเท่านั้นที่สามารถผ่านไปยังแดนปีศาจได้ ยังมีประตูอีกสามร้อยบานไปสู่แดนมนุษย์ เทพชะตาเป็นผู้ดูแลประตูเหล่านั้น รวมถึงชะตาชีวิตของมนุษย์ด้วย เมื่อเทพอายุครบแสนปีจะต้องไปเผชิญด่านเคราะห์กรรมในร่างมนุษย์ เวียนว่ายตายเกิดอยู่ในบ่วงกรรมจนครบกำหนดจึงจะกลับแดนเทพและเลื่อนชั้นได้

เทพบรรพกาลกำเนิดจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หล่อหลอมดวงจิตบำเพ็ญเพียรเป็นเทพ

เทพรุ่นต่อมากำเนิดจากกรรม์เซียน และเผ่าปีศาจที่บำเพ็ญตนจนสำเร็จเป็นเทพ

มีเทพธิดาองค์หนึ่งที่พิเศษกว่าเทพธิดาองค์อื่น มหาเทวีตั้งนามให้นางว่า 'เงิน' เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้า

วันหนึ่ง เทพชะตามาพบเทพธิดาเงินกำลังนั่งถอนหายใจอยู่ริมบึง

ศักดิ์สิทธิ์ เขาจึงถามนางด้วยความห่วงใย “เป็นอะไรไปหรือเทพธิดาน้อย”

เทพธิดาเงินนงยหน้ามองเทพผู้สวมอาภรณ์สีขาวยังว่าง แม้แต่หมวกของเขาก็เป็นสีขาว ยังดีที่เขาไม่มีหนวด หากมีก็คงเป็นหนวดขาวด้วยกระมัง “ข้าอยากมีเพื่อนเล่น”

เทพชะตายิ้มมองนางด้วยความเอ็นดู “ข้าจะเป็นเพื่อนเล่นให้เจ้าดีหรือไม่”

“ท่านคือใคร”

“เรียกข้าว่าอาหลิวิก็แล้วกัน” เทพชะตาบอกนาง เทพทั้งหลายเรียกเขาว่าเทพชะตา ส่วนนามว่าอาหลิวินี้มีไว้เพื่อให้สหายสนิทเรียกเท่านั้น

“อาหลิวิ” เทพธิดาน้อยยื่นมือเล็กๆ ให้เทพชะตาจับเพื่อตกลงเป็นสหายกัน

เทพธิดาเงินเริ่มสนิทกับเทพชะตานั้นแต่เนิ่น เทพชะตาก็รักและเอ็นดูนาง จึงขอมหาเทพ รับนางเป็นน้องสาวบุญธรรม นางเรียกเขาว่า ‘อาหลิวิ’ เขาเรียกนางว่า ‘อาเงิน’ หลังจากนั้นเทพทุกองค์จึงเรียกนางว่าอาเงินตามเทพชะตา

มหาเทวีให้ความสำคัญแก่อาเงินมาก มหาเทวีเป็นผู้เลี้ยงดูและสอนวิชาเทพให้อาเงินด้วยตัวเอง ครั้งหนึ่งได้ยินมหาเทวิก่ล่าวกับเทพชะตา “เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าผู้นี้มีชะตาอันยิ่งใหญ่มาแต่กำเนิด การเกิดของนางมีจุดประสงค์ เจ้าต้องดูแลนางให้ดี”

อาเงินไม่รู้ว่ามหาเทวีหมายความว่าอย่างไร เมื่อนางลองคิดทบทวนดูแล้ว ตั้งแต่นางเกิดก็มีเทพธิดาชั้นสูงคอยดูแล ไม่ได้เติบโตร่วมกับเทพธิดาองค์อื่น

สามหมื่นปีต่อมา

เทพธิดาเงินได้พบกับเทพแห่งลม ผู้ที่ทำให้หัวใจของนางสั่นไหว ทุกครั้งที่เทพแห่งลมมาเข้าเฝ้ามหาเทพ นางมักจะไปยืนหลบอยู่ด้านหลังประตู

โค้ง โผล่เพียงครึ่งใบหน้าเพื่อให้มองเห็นเทพแห่งลม ในสายตาของอาเงิน
เขาคือบุรุษรูปงามที่สุดใดในแดนเทพ

เทพแห่งลมคือบุตรของมหาเทพกับมหาเทวี และเป็นเทพผู้สืบทอด
ตำแหน่งมหาเทพ นามของเขาคือ ‘เฟิง’

มหาเทวีทราบข่าวอาเงินไปแอบมองเทพแห่งลม จึงเรียกอาเงินไปพบ
อาเงินคิดว่ามหาเทวีคงเรียกนางไปตักเตือนให้รักษากิริยาของการ
เป็นเทพธิดา

ทว่ามหาเทวีกลับพูดกับนางพร้อมรอยยิ้ม “อาเงิน เจ้าคือเทพธิดา
ผู้ถูกกำหนดให้ครองคู่กับเทพผู้สืบทอด เจ้าไม่ต้องไปแอบดูให้ลำบากหรอก
เพราะต่อไปเจ้ากับเขาก็จะได้อยู่ร่วมกันเหมือนมหาเทพกับข้า”

ได้ยินดังนั้น อาเงินก็ยิ้มแก้มแดงด้วยความชื่นอาย

เมื่อมหาเทวีประกาศให้ทั้งแดนเทพทราบว่าเป็นเทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าคือ
คู่ครองของเทพผู้สืบทอด อาเงินก็ได้รับการเคารพ เทพและเทพธิดาทั้ง
หลายต่างทำความเคารพนาง ทำให้นางประหม่าไม่คั่นชิน เพราะนางนับว่า
เป็นเทพธิดาอายุน้อย วิชาเทพก็ยังไม่แข็งแกร่ง แต่ด้วยมีมหาเทวีคอย
สนับสนุน อาเงินจึงค่อยๆ ทำตัวให้คุ้นชินได้บ้าง

เทพแห่งลมบังเอิญพบกับคู่ครองที่ถูกกำหนดไว้แล้ว เฟิงคิดว่า
ความบังเอิญนี้ช่างบังเอิญได้พอดีนัก เพราะเขาจะมาถวายพระพรพระบิดา
ตรงเวลาเสมอ นางก็เลือกเวลามายืนรอได้ตรงเวลาเช่นกัน รอยยิ้มของนาง
ช่าง... เปิดเผย

อาเงินต้องใช้เวลาในการรวบรวมความกล้าเพื่อเดินออกมาจากประตู
โค้ง นางไม่รู้จะกล่าวคำใด จึงได้แต่ยิ้มให้เขา

เฟิงไม่ได้ยิ้มตอบนาง ไม่มีความสนใจในตัวนาง แต่พระมารดาเคย
ขอให้เขาใส่ใจอาเงินผู้นี้ เขาจึงยอมหยุดเดินเมื่อนางเข้ามาขวาง “เจ้าคือ
เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าหรือ”

อาเงินพยับหน้าหึ่งๆ แต่เขาถามนางคำถามเดียวแล้วก็เดินจากไป
อาเงินจึงต้องวิ่งตามเทพในดวงใจของตัวเอง

เฟิงหยุดเดินและหันไปสบตานาง “เจ้าจะตามข้ามาทำไม”

“ท่านเป็นคู่ครองของข้า ข้าจะตามท่านไปทุกที่เลย” อาเงินตอบจาก
ใจจริง นางจะติดตามเขาไปทุกที่ตลอดไป

เฟิงส่ายหน้าคล้ายเหนื่อใจ ครูหนึ่งก็ปล่อยวาง และเดินต่อไป

อาเงินก็เดินตามเขาไปด้วยใจที่แน่วแน่

ทุกครั้งหลังจากเฟิงถวายพระพรมหาเทพแล้ว อาเงินก็จะมารอเขา
และเดินตามไปส่งเขาให้ไกลที่สุดเท่าที่จะไกลได้ เฟิงไม่เคยไล่หรือห้ามนาง
แต่ก็ไม่ได้พูดคุยกับนางเช่นกัน อาเงินก็ได้แต่ยิ้มและพูดอยู่กับคนเดียว

เหตุการณ์เกิดขึ้นซ้ำๆ อยู่เช่นนี้ จนกระทั่งอาเงินสะดุดล้ม แต่นาง
ยังพยายามเงยหน้าขึ้นมายิ้มให้เขา

“ไม่ต้องห่วง ข้าล้มบ่อยมาก ไม่เป็นอะไรเลย” อาเงินตอบโดยที่เขา
ไม่ได้ถาม

มือของเฟิงที่กำลังจะยื่นไปพยุงบางชะงักค้างอยู่กลางอากาศ เพราะ
นางลุกขึ้นเอง ตลอดเวลารอยยิ้มของนางไม่เคยหายไปเลย

“เจ้าชอบข้ามากหรือ” เฟิงถามนาง เพราะเขาไม่เคยเห็นนางซักสีหน้า
ไม่พอใจ หรือน้อยใจ ทั้งที่เขาเย็นชาต่อนางมาโดยตลอด

อาเงินพยับหน้าตอบเขาโดยไม่ลังเล นางชอบเขา ชอบมากที่สุด

“ชอบข้าเพราะอะไร”

“ท่านหน้าตาดีถูกใจข้าที่สุด” รูปลักษณะเทพปกติถึงดงามสลักเสลา
อยู่แล้ว แต่เหนือคำว่างดงามสลักเสลา อาเงินก็คิดคำไม่ออก ตกลงว่าถูกใจ
นางก็คือเหนือกว่าเทพองค์อื่นก็แล้วกัน

“เพียงเท่านั้นหรือ”

“รูปร่างท่านน่ากอดมาก ลูกของเราต้องน่ารักมากแน่ๆ”

เฟิงได้ยินคำตอบของนางแล้วก็ไม่กล้าถามต่ออีกเลย

อาเงินสั่งเกตว่าตั้งแต่วันที่นางหกล้ม เทพแห่งลมก็อ่อนโยนกับนางมากขึ้น นางตั้งใจว่าจะหกล้มอีกหลายครั้ง แต่เทพชะตาู้เรื่องนี้เสียก่อน

เขาห้ามนางใช้แผนทรมาณตัวเองเด็ดขาด อาเงินจึงหมดโอกาสกับแผนนี้

เฟิงเห็นนางถอนหายใจจึงยิ้มช้า ทำให้รอยยิ้มของอาเงินยิ่งกว้างขึ้น

เฟิงมีน้องชายอีกสองคนคือเทพแห่งไฟกับเทพแห่งน้ำ

เทพแห่งไฟกับเทพแห่งน้ำเฝ้ามองเทพแห่งลมกับเทพธิดาแห่งทุ่งหญ้าเดินตามกันอยู่หลายปี เทพแห่งลมค่อยๆ เย็นชาน้อยลง ยิ้มบ่อยครั้งมากขึ้น เทพธิดาแห่งทุ่งหญ้านั้นนับเป็นผู้มีความสามารถโดยแท้

ในที่สุดเฟิงก็เปิดใจให้อาเงิน เพราะเฟิงก็ไม่ใช่อ่อนหินที่ไร้ความรู้สึก เขาไปหานางที่ทุ่งหญ้า ทั้งสองใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น พูดคุยกันมากขึ้น เฟิงกลายเป็นฝ่ายเล่าเรื่องต่างๆ ให้อาเงินฟัง ส่วนอาเงินก็ถามด้วยความสงสัยใคร่รู้อย่างน่ารัก เฟิงยินดีอธิบายให้นางฟังทุกเรื่อง

เทพแห่งขุนเขาได้มีโอกาสพบอาเงินครั้งหนึ่ง เขาประทับใจในความน่ารักสดใสของอาเงิน เอ็นดูนางเหมือนน้องสาว ส่งขนมให้อาเงินครั้งเดียว ก็ถูกเทพแห่งลมเชิญร่วมประลองฝีมือ เมื่ออาเงินทราบเรื่องก็ปลื้มปีติยินดีชื่นชมความหึงหวงของเฟิงเป็นที่สุด

ส่วนเทพแห่งไฟก็ต้องการทดสอบความหึงหวงของอาเงินบ้าง จึงส่งนางกำนัลหน้าตางดงามผู้หนึ่งไปให้เทพแห่งลม เมื่ออาเงินทราบเรื่องจึงไปเยียนหอเทพแห่งไฟ ได้ยินว่าเมื่ออาเงินกลับออกมา เทพแห่งไฟก็รีบไปพานางกำนัลผู้นั้นกลับคืน เรื่องนี้เทพแห่งน้ำกระซิบบอกเทพแห่งลมว่าอาเงินเสนอเป็นตัวช่วยเมื่อเทพแห่งไฟต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรม

เทพแห่งไฟกลัวหายนะมาเยือนจึงต้องรีบยกเลิกแผนการทดสอบความหึงหวง เพราะหากเทพแห่งลมทราบเรื่องที้อาเงินจะไปช่วยเทพแห่งไฟผ่านด่านเคราะห์กรรม หอเทพแห่งไฟคงหนีไม่พ้นภัยพิบัติเป็นแน่

วันที่เทพแห่งลมต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรมที่แดนมนุญย์สิบเก้าชาติ อาเจินก็ต้องไปผ่านด่านเคราะห์กรรมด้วยเช่นกัน แต่นางไปเกิดน้อยกว่าเขาหนึ่งชาติ ทั้งสองไม่ได้ไปเกิดคู่กัน ทำให้อาเจินเศร้าใจยิ่งนัก

เฟิงปลอบใจนางอยู่หลายวัน “อาเจิน เมื่อเข้าไปเกิดที่แดนมนุญย์ ข้าจะตามหาเจ้าให้พบ เจ้าอย่าร้องไห้เลย”

แต่อาเจินก็ยังร้องไห้ เรื่องอะไรมาแยกนางออกจากชายในดวงใจเช่นนี้ “ท่านจะหาข้าพบได้อย่างไร ฮือๆ ท่านต้องดื่มชาลบความทรงจำก่อนไปเกิดทุกชาติ ข้าก็ต้องดื่มเช่นกัน แล้วเราจะพบกันได้อย่างไร ฮือๆ”

เฟิงเช็ดน้ำตาให้อาเจินอย่างอ่อนโยน กอดนางแน่นเพื่อปลอบนาง

เทพแห่งลมต้องไปเกิดเป็นฮ่องเต้ทุกชาติ ส่วนแต่ละชาติของอาเจิน แม้แต่เทพชะตายังคาดเดาไม่ได้

หนึ่ง อ่องเต้เฟิงหลง

ท่ามกลางความมืดมิดพลันมีแสงจากช่องประตูบานหนึ่งปรากฏตรงหน้า ประตูบานนั้นแง้มอยู่เล็กน้อย เฟิงหลงยื่นมือข้างหนึ่งออกไปผลัก พอบานประตูเปิดกว้าง แสงก็สว่างจ้าขึ้น ทำให้เขาต้องยกมืออีกข้างขึ้นบัง รอยจางดวงตาสามารถปรับแสงได้แล้ว เขาก็มองเห็นสตรีผู้มีเส้นผมเรียบลื่น ดึงเส้นไหมสีดำสนิททั้งตัวพลิวไหวยาวลงมาถึงเอวคอดกิ่ว อารมณ์สีขาบบางเบาแนวร่างชวนให้หลงใหล เมื่อเขายื่นมือไปหมายจะสัมผัสตัวนาง กลับเหลือเพียงควันสีขาวกลุ่มหนึ่ง

แปลกนัก ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้จักนาง แต่พอนางหายไป เหตุใดจึงรู้สึกกระวนกระวายใจคล้ายสูญเสียบางอย่างกะทันหัน ความรู้สึกโหยหาประดังเข้ามาดังพายุ นำพาให้จิตใจของเขาปั่นป่วนจนแทบทานทนไม่ไหว

“ฝ่าบาท ยามเหม่า¹ แล้วพะยะคะ”

เฟิงหลงได้ยินเสียงหัวหน้าที่ดังมาจากหน้าห้อง ปลุกให้เขาตื่นจากความฝัน ความฝันเช่นนี้ทำให้เขาทั้งแปลกใจ สงสัย และหงุดหงิด สตรี

แปลกหน้าในความผันกับความรู้สึกโหยหวนนั้นทำให้ชาวรัฐลือก่อนแอ

“เข้ามา”

ครึ่งเค่อ² หลังจากกลิ่นเสียงปลุกของหวังกงกง จึงได้ยินเสียงทุ้มติด
แหบแห้งเล็กน้อยดังมาจากในห้อง นางกำนัลเรียงแถวเข้ามาปรนนิบัติ
ฮ่องเต้เฟิงหลง ผู้เป็นใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินแคว้นตง

ฮ่องเต้เฟิงหลงในตอนแรกอยู่ห่างไกลจากบัลลังก์ เนื่องจากเป็นโอรส
องค์ที่เก้า

ฮ่องเต้หยางจง พระบิดามีโอรสทั้งหมดสิบองค์ องค์ชายใหญ่
สิ้นพระชนม์ในสนามรบ องค์ชายรองคืออดีตองค์รัชทายาทที่ลุ่มหลงใน
อำนาจจนก่อกบฏ ฮ่องเต้หยางจงจึงสั่งปลดและเนรเทศ ไม่กี่ปีหลังจากนั้น
อดีตองค์รัชทายาทก็ล้มป่วยและสิ้นพระชนม์

องค์ชายสามกับองค์ชายสี่เห็นตำแหน่งรัชทายาทว่างลงจึงวางแผน
มุ่งหมายจะได้มาครอบครอง เมื่อฮ่องเต้หยางจงกำลังจะมอบตำแหน่ง
รัชทายาทให้องค์ชายห้าที่อ่อนน้อมถ่อมตน องค์ชายสามกับองค์ชายสี่ก็
ส่งคนไปลอบสังหารน้องชายตัวเอง ฮ่องเต้หยางจงพิโรธหนัก สั่งถอด
บรรดาศักดิ์องค์ชายสามกับองค์ชายสี่ และคุมขังไว้รอลงอาญา

องค์ชายเจ็ดผู้อ่อนแอและซื่อสัตย์ กลับหลงเชื่อคำยุยงของพระชายา
ลอบส่งคนไปสังหารองค์ชายสามกับองค์ชายสี่จนสิ้นพระชนม์ในคุกหลวง
ฮ่องเต้หยางจงจึงจำต้องพระราชทานสุราพิษให้องค์ชายเจ็ด

เหลือเพียงองค์ชายหกเป็นตัวเลือกในตำแหน่งรัชทายาทลำดับต้น
แต่องค์ชายหกเป็นคนลุ่มหลงในสุรานารี ฮ่องเต้หยางจงไม่ไว้วางใจที่จะ
มอบบัลลังก์ให้ จึงทรงแต่งตั้งองค์ชายแปดเป็นรัชทายาทแทน องค์ชายหก
นั้นตอนแรกไม่ได้สนใจในอำนาจ ทว่าถูกสตรีข้างกายยุแหยง จนหน้ามืด

¹ ช่วงเวลาตั้งแต่ 05.00 น. ถึง 06.59 น.

² 1 เค่อ เทียบเท่ากับเวลาประมาณ 15 นาที

ลอบฆ่าองค์ชายแปดซึ่งดำรงตำแหน่งรัชทายาทได้ไม่นาน องค์ชายแปดได้รับพิษร้ายแรง หมอหลวงใช้ทุกวิถีรักษาแต่ไม่สามารถยื้อชีวิตขององค์ชายแปดไว้ได้

ฮ่องเต้หยางจงเจ็บปวดใจจนไม่อาจบรรยาย เพราะการแย่งชิงอำนาจของเหล่าโอรส ฮองเต้จึงสละบัลลังก์ให้องค์ชายเก้าเฟิงหลง

อดีตฮ่องเต้หยางจงทรงย้ายไปประทับห่างไกลผู้คน อยู่ท่ามกลางป่าเขา แต่องค์ชายหกกลับยังไม่ยอมลดละ ตามไปบังคับพระบิดาให้มอบบัลลังก์ให้ตน อดีตฮ่องเต้หยางจงตรัสสั่งสอนองค์ชายหก ทว่าโอรสกลับทำร้ายพระบิดาจนอาการสาหัส องค์ชายหกกลัวความผิดจึงวางแผนหลบหนีพร้อมพระชายา แต่ถูกทหารองครักษ์ตามจับไว้ได้ องค์ชายหกถูกสำเร็จโทษประหาร ณ สถานที่ที่ถูกจับพร้อมพระชายา อีกทั้งยังถูกลบชื่อออกจากทะเบียนราชวงศ์

ก่อนอดีตฮ่องเต้หยางจงจะสวรรคต ได้กล่าวโทษองค์เองต่อหน้าฮ่องเต้เฟิงหลง ทรงเสียใจที่อบรมเลี้ยงดูโอรสให้เติบโตขึ้นมาเป็นคนไร้ความเมตตา

ปีที่สองของรัชสมัยเฟิงหลง องค์ชายสิบที่มีพระชนมายุเพียงสิบเก้าพรรษา ได้หลงเชื่อคำยุยงของตระกูลพระชายา ลอบก่อการกบฏ ผลสุดท้ายพ่ายแพ้ ได้รับพระราชทานสุราพิษ

บัลลังก์นี้เต็มไปด้วยเลือด ฮองเต้เฟิงหลงที่แต่เดิมเป็นเพียงองค์ชายผู้สุขุมและใจดี กลับต้องเข้ามาอยู่ในวังวนแห่งการแก่งแย่งอำนาจโดยไม่เต็มใจ

เฟิงหลงตั้งปณิธานว่าจะไม่มีวันรักและเชื่อใจสตรีนางใด

ปีแรกที่ขึ้นครองบัลลังก์ ฮองเต้เฟิงหลงมีพระชนมายุเพียงสิบแปดพรรษาเท่านั้น ไร้ซึ่งฐานอำนาจสนับสนุน จึงต้องแต่งตั้งเฮาจากตระกูลใหญ่เพื่อช่วยค้ำจุนบัลลังก์ ตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา

เฟิงหลงไม่อาจปฏิเสธบัลลังก์นี้ เพราะหากเขาไม่ขึ้นเป็นใหญ่ก็จะไม่

สามารถรักษาชีวิตของตัวเองและพระมารดาไว้ได้ ความโหดร้ายของราชวงศ์ สอนให้เขากลายเป็นคนเย็นชา เขาไม่เคยไว้วางใจสตรีนางใดในโลกนี้นอกจาก พระมารดา และยังไม่ต้องการมีโอรสมากคนให้วุ่นวายเหมือนพระบิดา

สิบปีที่ผ่านมามีเพียงหลงค่อยๆ ลดทอนอำนาจของพวกขุนนางใหญ่ที่ น้อยราชบุตรบังหลวง พร้อมกับการสร้างอำนาจของตัวเองขึ้นมา ตลอดสิบปี มีทั้งการลงทัณฑ์ เหนรเทศ และประหารชีวิต หากอยู่ในตำแหน่งใหญ่แล้ว ใจอ่อนก็จะสูญเสียอำนาจ แม้แต่ชีวิตของตัวเองและคนรอบกายก็คงรักษา ไว้ไม่ได้

ฮ่องเต้เพียงหลงอดทนและพยายามมาสิบปี บัดนี้อำนาจของพระองค์ นับว่ามั่นคง สามารถกำจัดขุนนางชั่ว สนับสนุนผู้มีความสามารถ แคว้นตง ในรัชสมัยของฮ่องเต้เพียงหลงจึงเป็นดั่งยุคทอง มีกองทัพที่ค้ำชูเกรงกลัว บัณฑิตได้แสดงความสามารถ การค้าเฟื่องฟู กวีศิลปินรุ่งเรือง ผู้คนค่อยๆ ลืมเหตุการณ์นองเลือดเมื่อสิบปีก่อนนั้น

การประชุมขุนนางเข้าวันนี้ เสนาบดีกรมพิธีการทูลเสนอเรื่อง
กำหนดการคัดเลือกสนมนางใน ซึ่งมีธรรมเนียมการคัดเลือกทุกสามปี รอบ ของสามปีคือเมื่อปีที่แล้ว แต่ฮ่องเต้มีรับสั่งให้เลื่อนมาเพราะปีที่แล้วเกิด อุทกภัยใหญ่ทางใต้ ฮ่องเต้เพียงหลงมีพระชนมายุยี่สิบแปดพรรษาในปี นี้ ทรงมีสนมนางในจำนวนไม่น้อย แต่กลับไม่มีองค์ชายองค์หญิงเลยแม้แต่องค์เดียว ทำให้เหล่าขุนนางกังวลเรื่องผู้สืบทอดบัลลังก์ยิ่งนัก ทว่าฮ่องเต้เพียงหลงไม่ได้เดือดร้อนใจแม้แต่น้อย ยกเรื่องการคัดเลือกให้ไท่เฮากับ ฮองเฮาจัดการ พระองค์ไม่เคยไปร่วมการคัดเลือกสนมเลยสักปี

หลังประชุมขุนนางตอนเช้า ฮ่องเต้เพียงหลงเสด็จไปเข้าเฝ้าไท่เฮาตาม ปกติ ไท่เฮาก็ทรงกังวลเรื่องผู้สืบทอดบัลลังก์เหมือนเหล่าขุนนาง

“ฮ่องเต้ ปีนี้ไปร่วมคัดเลือกสนมกับแม่ได้หรือไม่ จะได้คัดเลือก ผู้ที่เหมาะสมด้วยตัวเอง” ไท่เฮาเอ่ยกับโอรสของพระนาง

“ลูกแล้วแต่เสด็จแม่พะยะค่ะ ผู้ที่เสด็จแม่เลือกก็คือผู้ที่ลูกเลือก”
ฮ่องเต้เฟิงหลงไม่ชอบมารยาทของสตรี จึงเพียงแค่ออกไปทำหน้าที่ต่างๆ เพื่อ
ปลดปล่อยความต้องการเท่านั้น ไม่ได้ยึดติดกับความชอบหรือไม่ชอบต่อ
ผู้ใด

“แต่ปีนี้มียุติราชของแม่ทัพนายกองหลายเหล่า อีกทั้งบุตรสาวของ
เจ้าเมืองต่างๆ ก็เดินทางมาร่วมคัดเลือกด้วย แม่ว่าฮ่องเต้ไปเลือกด้วย
ตัวเองจะดีที่สุด” ไทเฮารู้ว่าการคัดเลือกสนมก็เหมือนการคัดเลือกขุนนาง
ทางอ้อม หากโปรดบิดาก็เลือกบุตรสาว พระนางจึงอยากให้ฮ่องเต้ไปเลือก
ด้วยตัวเอง พระนางเป็นพระมารดาของฮ่องเต้ เห็นความขมขื่นและความ
จำใจของโอรส เห็นความทุ่มท่อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยมาตลอดหลายปี
และรู้ว่าโอรสไม่เคยไว้วางใจสตรีใด เพราะอดีตที่เจ็บปวดเหล่านั้น

“หากเสด็จแม่ต้องการ ลูกก็จะไปร่วมด้วยพะยะค่ะ” ฮ่องเต้เฟิงหลง
เพียงอยากทำให้เรื่องเหล่านี้จบสิ้นไปโดยเร็วที่สุด พระองค์ยังมีงานบ้านเมือง
อีกมากมายที่ต้องจัดการและสำคัญกว่าการเลือกสตรีที่ไม่จริงใจเหล่านั้น
มากนัก

“ปีนี้บุตรสาวคนเล็กของไต้เท้าจ้าวก็เข้าร่วมคัดเลือกด้วย”

ฮ่องเต้เฟิงหลงให้ความสำคัญกับจ้าวเหวินมู่ เสนาบดีกรมกลาโหม
คนปัจจุบัน เพราะจ้าวเหวินมู่มีความซื่อสัตย์และจงรักภักดี ไม่ว่าตระกูล
จ้าวจะส่งบุตรสาวคนใดเข้าร่วมคัดเลือก แน่หนอนว่านางจะต้องได้รับคัด
เลือกโดยไม่มีข้อแม้ “ลูกเข้าใจแล้วพะยะค่ะ”

“หากฮ่องเต้ต้องการพบนางก่อน แม่ก็จะเรียกตัวนางเข้าวัง”

“พบกันวันใดล้วนเหมือนกัน ไม่จำเป็นต้องลำบากเสด็จแม่เลย
พะยะค่ะ ถึงอย่างไรลูกก็จะไม่ลืมเลือกนางอย่างแน่นอน”

เมื่อพูดคุยเรื่องบ้านเมืองจบแล้ว ไทเฮาก็ชวนโอรสสนทนาถึงรสชาติ
ของชาและอากาศในยามนี้ พระนางไม่ต้องการสร้างแรงกดดันให้โอรสจน
เกินไป ตำแหน่งนี้ควรเป็นสถานที่ผ่อนคลายของฮ่องเต้มากที่สุด

จวนเสนาบดีกรมกลาโหม

จ้าวเหวินมู่กำลังวุ่นวายตามหาบุตรสาวคนเล็ก ปีนี้บุตรสาวคนเล็กของตระกูลจ้าวอายุสิบแปดปี แคว้นตงกำหนดอายุการคัดเลือกไว้ที่สิบเจ็ดปี จ้าวเหวินมู่หาเหตุเลี้ยงไม่ส่งบุตรสาวเข้าวังมาหนึ่งปี แต่ปีนี้เห็นทีจะหมดหนทางบ่ายเบี่ยงแล้ว

จ้าวเหมยเงินอายุสิบแปดปีแล้วแต่ยังไม่ได้แต่งงานเพราะอุปนิสัยของนางออกจะห้าวหาญเกินสตรีไปสักนิด ด้วยถูกเลี้ยงดูอย่างตามใจมาตลอด จ้าวเหวินมู่จึงหนักใจและกังวลนัก หากนางได้รับเลือกเข้าวัง กลัวจะไปสร้างความไม่พอใจให้ผู้มีอำนาจจนตัวเองต้องเดือดร้อน เช้าวันนั้นเสนาบดีกรมพิธีการทูลเสนอกำหนดวันคัดเลือกมาแล้ว เขากลับถึงจวนจึงคิดจะบอกกล่าวและกำชับการวางตัวให้บุตรสาวคนเล็ก แต่ปรากฏว่าบ่าวรับใช้หานางไม่พบ ยามนี้จึงต้องวิ่งวุ่นตามหากันทั้งจวน

“ไทเฮาพูดเอง เห็นทีจะเลี้ยงไม่ได้แล้วละท่านพี่ ข้าก็เป็นห่วงลูกของเราเหมือนกับท่าน” มารดาของจ้าวเหมยเงินบอกกับจ้าวเหวินมู่ ผู้เป็นสามี

“ข้ากลัวแต่ว่าพอนางเข้าวังไปแล้วจะเศร้าเสียใจ ไม่สติไร้ราเริงเหมือนเก่า” จ้าวเหวินมู่รักและตามใจบุตรสาวคนเล็กที่สุด ทั้งยังเป็นห่วงนางที่สุดด้วย

“อย่ากังวลไปเลยเจ้าคะท่านพี่ ลูกเราย่อมมีวิสาสนาของตัวเอง เราไม่สามารถกำหนดความสุขความทุกข์ในใจของลูกได้ ทำได้เพียงเลี้ยงดูและอบรมสั่งสอนให้ดีที่สุด เงินเออร์โตพอที่จะควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้แล้ว ข้าเชื่อว่านางสามารถดูแลตัวเองได้เจ้าคะ”

“อ้อ แม้ว่าฝ่าบาทจะไม่โปรดนาง แต่คงไม่ทำร้ายนางเพราะเห็นแก่ข้า พวกเรายังพอวางใจในเรื่องนี้ได้” เขาอยู่เคียงข้างฮ่องเต้มานานหลายปีเพียงนี้ ไม่เคยร้องขอรางวัลตอบแทนสูงค่า ทว่าความสุขของบุตรสาวเป็นเรื่องที่เขาปล่อยวางไม่ได้

“ข้าก็หวังให้เป็นเช่นนั้นเจ้าคะท่านพี่” มารดาของจ้าวเหมยเงินจับมือ

สามีเพื่อให้เขาลดความกังวลลงบ้าง ไม่เช่นนั้นจะเสียสุขภาพเอาได้ หากทั้งสองล้มป่วยไป เงินเอิร์คงเสียใจมากเป็นแน่

จ้าวเหมยเงินนั่งอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง นางกำลังคิดหาหนทางหนีการคัดเลือก ฮ่องเต๋องคั้งขึ้นชื่อเรื่องความเย็นซาและโหดเหี้ยม น่ากลัวเกินไปแล้ว ขนาดลูกพี่ลูกน้องสตรีตระกูลนางยังรีบแต่งงานเพื่อหลีกเลี่ยงการเข้าวัง คงมีแต่สตรีไร้ความรู้สึกรหรือเสียสติกระมังที่ปรารถนาขังตัวเองไว้ในวังหลวง

ต้นไม้ต้นข้างๆ มีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่ เขาคือฟางหลิว เป็นบุตรชายคหบดีผู้ร่ำรวยจากการค้าไม้ และยังเป็นสหายของจ้าวเหมยเงินด้วย นางคบสหายเพื่อผลประโยชน์ทางการเงินโดยเฉพาะ

“ลีน้อย เจ้าจะกังวลไปเ๊ย เจ้าจะได้รับคัดเลือกหรือไม่ก็ยังไม่แน่” ฟางหลิวยิ้มขณะที่ยืด เขาเอ็นดูจ้าวเหมยเงินเหมือนน้องสาวแท้ๆ

“อาหลิว ท่านว่าข้างดงไม้ไม่พอหรือ” จ้าวเหมยเงินขมวดคิ้วแล้วถามฟางหลิว ในยามที่อารมณ์ไม่ดี จากที่ไม่เคยถือเรื่องหน้าตา ก็อาจจะถือขึ้นมาก็ได้

“หาไม่ได้”

“ท่านว่าข้าไม่น่ารักหรือ”

“หาไม่ได้”

“ท่านว่าข้าไม่น่าทะนุถนอมหรือ”

“คล้ายว่าจะเป็นเช่นนั้น” ฟางหลิวไม่กล้าใช้คำว่าน่าทะนุถนอมกับจ้าวเหมยเงิน

จ้าวเหมยเงินตัวตวยตาจ้องมองฟางหลิวอย่างโกรธเคือง เหตุใดจึงกล้าว่านางไม่น่าทะนุถนอม บิดาพูดเสมอว่าเป็นห่วงนางทุกครั้งทีนางก้าวเท้าออกจากประตูจวน นี่คือการว่าน่าทะนุถนอมไม่ใช่หรือ

“ตกลงว่าเจ้าต้องการให้ตัวเองได้รับเลือกหรืออาเงิน” ฟางหลิวยิ้ม

ข้าหลังจากเห็นสายตาไม่พอใจของสตรีนี้ลึกลับซุกซนผู้นี้

“ไม่เออยาก” จ้าวเหมยเงินตอบออกมาตามความรู้สึกทันที ได้ยินว่าเป็นสนมมีข้อห้ามหลายเรื่อง นางเกลียดที่สุดก็คือข้อห้าม คนเราเกิดมาควรมีอิสระเป็นของตัวเองไม่ใช่หรือ ชีวิตใครก็เป็นชีวิตของคนนั้น ไม่ควรมายับค้ำกัน

“ไม่เออยากก็คงทำอะไรไม่ได้แล้ว อีกไม่กี่วันเจ้าต้องเข้าวังไปรอคัดเลือก บิดาของเจ้าคือเสนาบดีกรมกลาโหม ไม่มีทางเลือกอีกแล้ว ยอมรับและทำใจเถอะ”

“นี่ข้าเรียกท่านมาปรึกษา ไม่ได้เรียกมาเกลี้ยกล่อมนะ”

“ข้าไม่ได้เกลี้ยกล่อม ข้าพูดความจริงให้เจ้าฟัง” คบหาเป็นสหายลี้ม้วยกันมาตั้งแต่ยังเล็ก เนื่องจากคฤหาสน์ตระกูลฟางอยู่ติดกับจวนตระกูลจ้าว ฟางหลิวคือถุงเงินของจ้าวเหมยเงินนั่นเอง แต่ฟางหลิวก็ไม่ได้ถือสาเพราะเขาเห็นนางเป็นน้องสาวคนหนึ่ง น้องสาวที่ห้าวหาญและซุกซนคล้ายน้องชาย มีนางอยู่ ชีวิตเขาก็สนุกมีชีวิตชีวาไม่น้อย

“เฮ้อ...” จ้าวเหมยเงินทำได้เพียงถอนหายใจ

“คุณหนู รีบลงมาเถอะเจ้าคะ ได้เท่าสั่งให้คนตามหาท่านแทบจะพลิกแผ่นดินแล้ว” เสี่ยวมู่ สาวใช้ประจำตัวของจ้าวเหมยเงินร้องเรียกนางจากด้านล่าง ดูแล้วร้อนกร้อนใจยิ่ง

“อาเงิน เจ้ากลับไปเถอะ อย่าทำให้ได้เท่าเจ้าเป็นห่วงเลย เจ้าคิดไว้แค่ว่า หากเจ้าหนี ตระกูลจ้าวจะเดือดร้อน เจ้าจงตระหนักไว้เท่านี้เป็นพอ” ฟางหลิวยิ้มให้กำลังใจนาง

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจแล้วจึงกระโดดลงจากต้นไม้และเดินตามเสี่ยวมู่กลับจวนอย่างไม่เต็มใจ

จ้าวเหวินมู่บุตรสาวอยู่ที่ห้องหนังสือ พอนางเข้ามาก็ถอนหายใจ
ครั้งหนึ่ง ในยามปกติที่นางซุกซน หนีเที่ยว ไม่รักษาความเป็นสตรี เขายัง

ไม่เคยถอนหายใจด้วยซ้ำ

จ้าวเหมยเงินก็ถอนหายใจตามบิดา “เฮ้อ... ท่านพ่อน่าจะส่งข้าไปอยู่ไกลๆ เสียตั้งแต่แรก จะได้ไม่ต้องถูกบังคับแบบนี้ ข้าอยากมีชีวิตที่ยืนยาว อยากมีอิสระ แม้จะลำบากบ้างก็ไม่ใช่ไร” เพราะถึงอย่างไรนางก็มีเงินของฟางหลิว

“พอจะส่งเจ้าไปลำบากได้อย่างไรเล่าเงินเออร์” จ้าวเหวินมู่แอบนึกเสียใจที่ไม่จับนางแต่งงานเสียก่อนหน้านั้น หากบุรุษที่จะดีต่อนางผู้เดียวคงดีกว่า

“เข้าวังไม่ใช่เป็นความลำบากที่สุดแล้วหรือเจ้าคะ” โทษใครได้เล่า นางดื้อรั้นไม่ยอมแต่งงานเอง

“ในวังมีกฎเกณฑ์มากมาย เจ้าต้องระมัดระวังกิริยามารยาทให้มาก อย่าไปเที่ยวปิ่นต้นไม้ต้นไหนในวังเด็ดขาด จะเข้าออกตำหนักไหนก็ต้องระมัดระวังเท่าที่เดิน โดยเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าพระพักตร์ จำไว้ว่า พุดน้อย รุ้น้อย เกี้ยวข้อยน้อย ดีที่สุด” จ้าวเหวินมู่เป็นห่วงบุตรสาวยิ่งนัก

“ข้าจะพยายามเจ้าคะ”

“ไม่ใช่พยายาม แต่ต้องทำให้ได้”

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจอีกครั้งก่อนจะตอบรับ “เจ้าคะท่านพ่อ” เป็นอย่างฟางหลิวพูด นางหนีไม่พ้นแล้ว

จ้าวเหวินมู่ส่งสารบุตรสาว แต่ฮ่องเต้กับไท่เฮากล่าวว่าเป็นรางวัลแก่ตระกูลจ้าว เขาจึงปฏิเสธไม่ได้ “หิวหรือไม่”

จ้าวเหมยเงินพยักหน้า “ท่านแม่อยู่ในครัวหรือเจ้าคะ”

“ฮือ”

“ข้าจะไปช่วยท่านแม่เตรียมอาหารนะเจ้าคะ”

“ฮือ ไปเถอะ”

จ้าวเหมยเงินรำเรื่องขึ้นมา แต่พอถึงหน้าประตูเหมือนคิดขึ้นได้ จึงเดินคอตกออกจากห้องหนังสือไป ทำให้จ้าวเหวินมู่ยิ่งเป็นกังวล ก็ได้แต่

หวังว่านางจะไม่ลำบากจนเกินไปนัก

ในความรู้สึกของจ้าวเหมยเงินวันเวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็ว นางอยากให้เวลาเดินไปช้าๆ คลานไปยิ่งดี โฉนนางแค่หายใจไม่ก็ครั้งก็ถึงวันที่ต้องเข้าวังแล้ว

ก๊วยของจวนต่างๆ ทอยยมาหยุดอยู่หน้าประตูวังฝั่งทิศใต้ มีชั้นที่มากคอยต้อนรับ หน้าตาชั้นที่ยิ้มแย้มเกินพอดีเพื่อประจบเอาใจเหล่าคุณหนูตระกูลใหญ่ รวมทั้งจ้าวเหมยเงินด้วย ก็ใครใช้ให้บิดานางเป็นถึงเสนาบดีกรมกลาโหมเล่า อ้อ ช่องแต่อย่างไรละที่ให้บิดานางเป็น ท่านเต็มใจเป็นเองเสียที่ไหน หากเลือกได้บิดาคงจะพานางออกท่องเที่ยวทั่วแคว้นแล้ว

เหล่าชั้นที่นำพาบรรดาคุณหนูทั้งหลายไปที่เขตเรือนพักในวังหลวง ใช้ชีวิตอย่างทรมานใจเพื่อรอวันคัดเลือก คนอื่นต่างคาดหวังจะได้รับเลือก จ้าวเหมยเงินคาดหวังให้คนอื่นมองไม่เห็นนาง แต่คนอื่นก็ยังคงมองเห็นนาง

‘ข้าไต่ยินนะ’ จ้าวเหมยเงินคิดในใจอยู่ลำพัง แม้ไม่ได้มองพวกนาง แต่หูไต่ยินทุกคำพูด

“นั่นคุณหนูจ้าวไช้หรือไม่ ดงงามสมคำเล่าลือ แต่เรื่องที่น่าชอบป็นต้นไม้ก็โตงดงไม่แพ้กันนะ” เสียงกระซิบกระซาบนำรำคาญลอยมาเข้าหูจ้าวเหมยเงิน

นางเพียงแสรังยิ้ม ‘ใช่แล้วข้างดงงาม ขอคุณสำหรับคำชมนะ’

“จ้าวเหมยเงินเองหรือ หอรอกหรือ นางคงคิดว่าตัวเองดงงามมาก หวังจะได้รับคัดเลือกสินะ”

นางเพียงกลอกตา ‘ใช่แล้ว ข้าคาดหวังอย่างหดหู่มากเชียวละ’

“ได้ข่าวว่าเพราะนางเป็นบุตรสาวเสนาบดีกรมกลาโหม จึงมีสิทธิ์ได้รับคัดเลือกมากกว่าผู้อื่น”

จ้าวเหมยเงินต้องห้ามตัวเองไม่ให้หัวเราะออกมา ‘ถูกแล้ว ท่านพ่อ

ของข้าใหญ่กว่าท่านพ่อของพวกเจ้า ใครมีปัญหาหรือ หากว่าข้าไม่เห็นแก่
ท่านพ่อ ข้าคงจัดการปิดปากพวกเจ้าด้วยรองเท้าของข้าแล้ว ถือว่าพวกเจ้า
โชคดีที่เราเจอกันในวัง หากเจอกันนอกวัง ข้าคงยังทำไว้ไม่ได้แน่ อดทน
ไว้นะเท้าข้า'

วันคัดเลือกสนมนางใน

คุณหนูทั้งหลายล้วนแข่งขันกันแต่งกายแต่งหน้าให้งดงามที่สุด
เพราะได้รับแจ้งจากขันทีผู้ดูแลว่าฮ่องเต้จะเสด็จมาร่วมการคัดเลือกด้วย
เป็นปีแรก ส่วนจ้าวเหมยเงินผู้ทั้งงดงาม ป็นต้นไม้เก่ง และมีบิดาที่ใหญ่
มาก ไม่มีความกระตือรือร้นแม้แต่น้อย

‘ข้าคิดถึงต้นไม้บ้านข้าเต็มทนแล้ว’

การคัดเลือกต่อหน้าพระพักตร์ดำเนินการไปตามขั้นตอน หลายคน
ได้รับดอกไม้ที่หมายถึงไม่ได้รับคัดเลือก ก็เดินคอคอกผิดหวังกลับบ้านไป
มีไม่กี่คนได้รับถุงหอมที่หมายถึงผ่านการคัดเลือก ก็เดินยัดดอกกลับบ้าน
รอรับราชโองการ

เมื่อถึงแถวของจ้าวเหมยเงิน นางก้มหน้ามองปลายเท้าของตัวเอง
ตลอดเวลา พอขันทีเอ่ยชื่อนางและเอ่ยชื่อบิดาของนาง จ้าวเหมยเงินก็ก้าว
ไปด้านหน้าหนึ่งก้าว ไทเฮาบอกให้นางเงยหน้า นางก็เงยหน้า เป็นจังหวะ
เดียวกับที่ฮ่องเต้มองมาพอดี สายตาสองคู่จึงสบประสานกัน ฮ่องเต้ตก
ตะลึงไปชั่วครู่ แต่ก็ทรงเก็บอาการอย่างรวดเร็วจนแทบไม่เป็นที่สังเกตเห็น
ส่วนจ้าวเหมยเงินรีบขยับสายตาลบ จึงสบเข้ากับสายตาของไทเฮาแทน
ไทเฮาแยมัศจรรย์ให้นางอย่างอ่อนโยน

ฮ่องเต้ขยับหน้าขึ้นลงครั้งหนึ่ง ขันทีจึงขาน “มอบถุงหอม” ให้แก่
นาง

เมื่อจ้าวเหมยเงินกลับถึงจวนตระกูลจ้าว นางยังคงจ้องมองถุงหอม
นั้นไม่วางตา นางอยากให้เป็นเพียงผืน เมื่อนางตื่นถุงหอมก็จะหายไป แต่

นางจ้องมองนานเท่าไร ฤงหอมก็ยังคงอยู่ในมือ

ราชโองการแต่งตั้งให้นางเป็นชงหรง ถือว่าเป็นตำแหน่งที่สูงสำหรับ สนมใหม่ และปกตินางจะต้องไปอยู่ร่วมตำหนักกับสนมอื่น แต่เพราะบิดา นางเป็นเสนาบดีกรมกลาโหม นางจึงแยกตำหนักอยู่คนเดียวได้ และนาง ยังได้รับสิทธิพิเศษให้พาเสี้ยวมูเข้าไปอยู่ในวังได้ด้วย เหตุผลก็คือบิดานาง ‘ใหญ่’ แค่นั้นเอง

ตำหนักของจ้าวชงหรงมีชื่อว่า ‘หนึ่งอัน’ ตั้งอยู่ทางทิศใต้ฝั่งขวาของ วังหลวง ตำหนักของฮ่องเต้คือเฉียนกง ตั้งอยู่ตรงกลาง ตำหนักของไทเฮา คือไท่กง ตั้งอยู่ด้านซ้ายของตำหนักเฉียนกง ตำหนักของฮ่องเสาคือเฮ่วกง ตั้งอยู่ด้านขวาของตำหนักเฉียนกง

ตำหนักของนางอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากตำหนักเฉียนกงนัก ตำแหน่ง ของนางได้รับชั้นที่สี่คน นางกำนัลสี่คน แต่นางเลือกชั้นที่ไว้แค่หนึ่งคน นาง กำนัลสองคน รวมเสี้ยวมูแล้วทั้งตำหนักจึงมีห้ารับใช้สี่คน เพราะบิดาบอกว่าเกี่ยวข้องกับยี่สิบที่ดีที่สุด

และเพราะบิดาของนาง ‘ใหญ่’ นางจึงอยู่อย่างสุขสบาย ของที่ควร ได้ก็ได้ครบ ของที่ส่งมาก็คุณภาพดี นางหวังแค่ฮ่องเต้จะลืมนางไปและ ปลดปล่อยให้นางมีโอกาสใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอยู่ที่ตำหนักนี้ก็พอ

ธรรมเนียมยามเช้าของตำหนักใน สนมชั้นสามถึงแปดผู้ได้ถวายงาน ฮ่องเต้ในคืนก่อนหน้าต้องไปเข้าเฝ้าฮ่องเสาที่ตำหนัก จากนั้นฮ่องเสาจะพา สนมชั้นสองขึ้นไป ไปเข้าเฝ้าถวายพระพรไทเฮา แล้วทุกเช้าก็วนเวียนอยู่ เช่นนั้น นอกเสียจากไทเฮาจะมีรับสั่งให้งดการเข้าเฝ้า

เช้าวันที่สาม จ้าวเหมยเงินล้มป่วยเป็นไข้ ฮ่องเสาให้หมอลหลวงมา ตรวจอาการ หมอลหลวงแนะนำไม่ให้นางออกจากตำหนัก ห้ามร่างกายต้อง ลมเด็ดขาด ฮ่องเสาจึงยกเว้นการเข้าเฝ้าให้นาง ฤงใจจ้าวเหมยเงินยิ่งหนัก หลายวันผ่านไป อาการของนางดีขึ้น นางก็แก้มป่วยต่อ ต่อมยาต้มที่ทำให้

ตัวร้อนผื่นขึ้น ยานี้นางก็ใช้เส้นสายเล็กน้อยให้คนนำมาส่ง หมอหลวงมาตรวจอาการนางแล้วส่ายหน้า กล่าวว่าเป็นโรคติดต่อ ห้ามออกจากตำหนักเด็ดขาด สองเฮาจึงสั่งถอดป้ายประจำตัวนางออกชั่วคราว จ้าวเหมยเงินจึงสุขสบายใจยิ่งกว่าเดิม

ตำหนักหญิงอันมีอ่างเลี้ยงปลาขนาดย่อมอยู่หน้าตำหนัก แต่ในอ่างไม่มีน้ำสักหยด นางจึงให้ขันที่ทำความสะอาดและตักน้ำมาใส่ ขอบัวจากฝายดอกไม้มาลง ขอบปลาจากฝายสัตว์เลี้ยงมาปล่อยในอ่าง ปลาที่นางขอมาคือปลาตะเพียน ปลาแกง และปลาถางเตี้ยว

ขันที่และนางกำนัลต่างสงสัย สนมอื่นเลี้ยงปลามงคลสวยงามไว้ชื่นชม แต่พระสนมของพวกเขาเลี้ยงปลากินได้ ช่างแปลกนัก

วันต่อมา นางให้ขันที่ฝายงานช่างมาทำชิงช้าในสวน วันต่อมาาก็ให้มาทำศาลา วันต่อมานางให้ขันที่ไปกราบทูลสองเฮาขอมีห้องครัวเล็ก โดยอ้างคำพูดของหมอหลวงที่บอกว่านางเป็นโรคติดต่อ กลัวคนอื่นจะติดโรคด้วย จึงอยากมีครัวของตัวเอง คนนอกจะได้ไม่ต้องเข้าไปใกล้ตำหนัก สองเฮาเห็นนางป่วยและออกไปไหนไม่ได้ ก็กลัวว่านางจะเหงา จึงทรงอนุญาตและพระราชทานทุกสิ่งทุกอย่างที่นางขอ ส่งคนมาสร้างห้องครัวให้ ส่งอุปกรณ์ทำครัวมาให้ ส่งวัตถุดิบมาให้ ตำหนักหญิงอันของจ้าวเหมยเงินมีเรื่องสนุกให้ทำทุกวัน

‘ตำหนักอื่นจะแย่งชิงความโปรดปรานก็แย่งชิงไปเถิด ข้าจะขอนอนกลางวัน ทำอาหาร ตกปลา อยู่ในตำหนักของข้าก็พอ’

นางได้ทำตามคำสั่งสอนของบิดาอย่างดีที่สุด พุดน้อย นางไม่พบเจอคนอื่น จึงไม่ต้องพุดให้มาก ความรู้่น้อย นางไม่สนใจคนอื่นอยู่แล้ว เกี่ยวข้องน้อย ตราบใดที่ฮ่องเต้ไม่เสด็จมา นางย่อมไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับใคร

ตำหนักเฉียนกง

ยามปกติบรรยากาตในตำหนักเฉียนกงนั้นเงียบและให้ความรู้สึก

เครื่องครัด เพราะห้องเต้เฟิงหลงไม่โปรดเสียงดังรบกวนและความวุ่นวาย ผู้ที่สามารถเข้าเฝ้าที่ตำหนักเฉียนกงได้มีเพียงไทเฮา ฮองเฮา และขุนนาง คนสนิทเท่านั้น สนมอื่นห้ามเข้าใกล้

ห้องเต้เฟิงหลงไม่โปรดค้ำที่ตำหนักใดถึงเช้า พอถึงยามโง่³ พระองค์จะเสด็จกลับมาบรรทมที่ตำหนักเฉียนกง จนถึงยามเหม่าจึงตื่น บรรทมออกว่ราชาการ

ยามชิว⁴ ห้องเต้จะนั่งอ่านฎีกาในห้องทรงพระอักษร โดยมีหวังกงกง คอยอยู่รับใช้

หลายวันที่ผ่านมาเฟิงหลงเกิดความรู้สึกคล้ายลึมอะไรไปบางอย่าง เป็นเรื่องน่าหงุดหงิดใจนัก แต่พยายามคิดแล้วก็คิดไม่ออกว่าลึมสิ่งใด

เมื่อถึงเวลาเลือกสนม ชั้นที่ฝ้ายในถือถาดป้ายตำหนักต่างๆ เข้ามา ให้ห้องเต้ทรงเลือก

ทุกวันที่ผ่านมาเฟิงหลงมองป้ายเหล่านั้นโดยไม่มีความรู้สึกพิเศษใด แค่เลือกไปให้ครบทุกตำหนักเป็นอันใช้ได้ ไม่ลำเอียงไปที่ตำหนักใดตำหนักหนึ่ง ทว่าหลายวันนี้ ยามที่เฟิงหลงมองป้ายเหล่านั้นแล้วกลับรู้สึกว่ามีบางอย่างขาดหายไป แต่ไม่รู้ว่าจะไรหายไป สุดท้ายก็เลือกพลิกป้ายของ เจียงเจา[†] สนมใหม่ผู้เป็นบุตรสาวของแม่ทัพรักษาการณ์ชายแดน

คำคืนอันหนาวเหน็บ โคมไฟถูกจุดที่ตำหนักใดก็นำความอบอุ่นไป
ที่ตำหนักนั้น คืนนี้ห้องเต้เสด็จตำหนักเจียงเจา[†] ตำหนักอื่นยังคงต้องรอ คอยต่อไป

ห้องเต้เฟิงหลงเดินเข้ามาในตำหนัก ความรู้สึกยังคงไม่แตกต่างจาก ที่ผ่านมา

³ ช่วงเวลาตั้งแต่ 01.00 น. ถึง 02.59 น.

⁴ ช่วงเวลาตั้งแต่ 09.00 น. ถึง 10.59 น.

“อากาศคืนนี้เริ่มหนาวเย็นขึ้นมาแล้ว เสด็จเข้าด้านในถณะเพคะ ต้อง
ลมเย็นมากไปจะประชวรเอาได้” เสียงหวานใสของเจียงเจาอี้ หากผู้อื่นได้
ฟังคงอ่อนโยนกับนางมากขึ้น แต่ฮ่องเต้เพียงพยักหน้าเล็กน้อย และเสด็จ
เข้าห้องด้านในไม่สนใจว่านางจะตามมาหรือไม่ แม้เจียงเจาอี้จะรู้สึกผิดหวัง
กับการตอบสนองนั้น ทว่าก็ยังรีบตามเสด็จเข้าไปอยู่ดี

ยามเฝ้า ฮ่องเต้เพิ่งหลงเสด็จกลับตำหนักเฉียนกง ระหว่างทาง
เหมือนมีเสียงหนึ่งร้องเรียกพระองค์ให้หันไป เสียงนั้นแผ่วเบาคล้ายหูแว่ว
ไปเอง

หวังกงกเห็นฮ่องเต้ยืนนิ่งและมองไปทางทิศใต้ของวังกว่าครึ่งเค่อ
แล้ว กล่าวว่าจะประชวรเอาได้

“ฝ่าบาท อากาศคืนนี้เย็นนัก ถนอมพระวรกายด้วยพะยะค่ะ”

“อ้อ” ฮ่องเต้เพิ่งหลงตรัสเพียงแค่นั้นแล้วเสด็จกลับตำหนักเฉียนกง

‘แปลกนัก เห็นอยู่ว่าไม่มีอะไร แต่เหตุใดใจข้าถึงไม่เห็นด้วยกับ
สายตาของข้ากันนะ’

สอง พระสนมเหม่ยเจิน

เจ้าเหม่ยเจินคิดว่าความเป็นสนมนี้ก็สุขสบายไม่น้อย ช่างดีไม่เสด็จ
มา ยิ่งสุขสบายใจเข้าไปใหญ่ หากมีใครถามเด็กหญิงคนหนึ่งว่าโตขึ้นเจ้า
อยากเป็นอะไร เด็กหญิงทุกคนจะตอบว่าเป็นภรรยาที่ดี เป็นมารดาที่ดี
ส่วนเจ้าเหม่ยเจินตอนเด็กนั้น เมื่อทำนอาของนางถามด้วยคำถามเดียวกัน
นางตอบว่า ‘ข้าเป็นอะไรก็ได้ ขอแค่ร่ำรวยและสุขสบายก็พอ’

เวลานี้นางก็คล้ายจะสุขสบายใจที่สุดในที่แห่งนี้แล้ว เดิมทีนาง
วางแผนว่าจะแต่งงานกับบุรุษที่เชื่อฟังนาง บุรุษผู้นั้นต้องเป็นทายาทตระกูล
ใหญ่ที่โง่เขลา มีบิดามารดาแก่ชราพูดน้อย ไม่มีพี่น้อง เพราะนางตั้งเงื่อนไข
หลายข้อ จึงทำให้ไม่ได้แต่งงานจนอายุสิบแปดปี

ชนที่และนางกำนัลตำหนักหนึ่งอันกำลังมองพระสนมนั่งยองๆ สอง
มือจับเบ็ดตกปลาที่ทำขึ้นเอง พระสนมหย่อนเบ็ดตกปลาที่อยู่ในอ่าง ถูก
แล้ว ตกปลาในอ่าง ปลาที่พระสนมเฝ้าพุ่มพักเลี้ยงดูมาหลายเดือน วันนั้น
พระสนมอยากกินปลาหนึ่ง

ได้วงกงเสนอดัวว่าจะช้อนปลาในอ่างให้เอง แต่พระสนมกลับบอก

ว่าปลาจะอ่อยมากขึ้น หากเราเป็นผู้ตกมันขึ้นมาจาก

ตกในอ่างเลี้ยงนี้หรือพะยะคะ ไต่วงกงคิดแล้วก็ไม่เข้าใจ

“เจ้าปลาหน้อย ถูกขุนจนอ้วนพี มีเนื้อมีมัน จับมันมาทอดมาหนึ่ง
ตอบแทนพระคุณผู้เลี้ยงดู” จ้าวเหมยเงินถึงขนาดร้องเพลงให้ปลาฟัง

“พระสนม นั่งเก้าอี้ดีหรือไม่เพคะ” นั่งยองๆ กับพื้นเช่นนี้ไม่งามเลย
เสียวมู่เป็นห่วงภาพลักษณ์พระสนมยิ่งนัก

“อย่าส่งเสียงดัง เดี่ยวปลาจะแตกตื่น” จ้าวเหมยเงินจู้ปาก็ให้เสียวมู่
เจียบเสียง

ปลาคงจะกระโดดออกมาจากอ่างแล้วหนีไปกระมังพะยะคะ ว่าแต่
อ่างน้อยๆ เพียงแค่นี้ เหตุใดพระสนมยังตกปลาไม่ได้เสียที หรือปลาจะมี
ทางลับหนีไปได้ ไต่วงกงสงสัย

“ยังตกไม่ได้อีกหรือเพคะ” เสียวมู่ถามแทนสิ่งที่ไต่วงกงคิด

“อ้อ ข้าไม่ได้ใส่ตะขอเบ็ด” จ้าวเหมยเงินพูดเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลก
อะไร

ฮะ! ทุกคนในที่นั้นต่างพากันจ้องมองพระสนม ตกปลาไม่ได้ใส่ตะขอ
เบ็ด แล้วปลาจะอ้าปากคาบเชือกขึ้นมาเองได้หรือ

จ้าวเหมยเงินรู้ว่าทุกคนคงมีคำถาม จึงตอบให้ด้วยความเต็มใจ “ตก
ปลาในอ่าง หากใส่ตะขอ ครู่เดียวก็ตกได้ ทำให้ไม่สนุก” ชีวิตในวังหลวง
มีเรื่องสนุกน้อยยิ่งนัก จ้าวเหมยเงินต้องทำให้ตัวเองไม่เบื่อตายไปเสียก่อน
ผ่านไปไม่นาน ก็ได้ยินเสียง เฮ้อ...

จ้าวเหมยเงินถอนหายใจออกมา “ไต่วงกง จับมา” แล้วนางก็หึ่ง
เบ็ด เดินเข้าครัว

คงหิวจนทนไม่ไหวแล้วสินะพะยะคะ

ตำหนักไต่วงกง

เฉาฉู่เป็นสองเฮามาสิบปี บิดาของนางคือเฉาฝู เป็นอดีตรัศมีเสนาบดี

แห่งแคว้น นางได้รับการแต่งตั้งให้เป็นสองเฮาตอนอายุสิบหกปี นางหวัง มาตลอดว่าตัวเองจะเป็นผู้ที่สามารถเปิดใจช่องเต้ได้ เข้าข้างตัวเองมาหลาย ปี อดทนรอมาหลายปี สุดท้ายนางก็รู้ว่าใจของช่องเต้ นั้นไม่มีวันรับสตรีใด เข้าไป และช่องเต้ก็ไม่ยอมให้นางมีลูก พระองค์ช่างโหดร้ายต่อสตรีนัก

บิดาของนางขอลาออกจากราชการเมื่อปีที่แล้ว เนื่องจากปัญหา สุขภาพตามที่ท่านกล่าวอ้าง แต่ความจริงเป็นเช่นไร นางทราบดี ช่องเต้ไม่ โปรดให้ขุนนางแบ่งฝักแบ่งฝ่ายโจมตีกันไปมา พระองค์ต้องการให้ทุกคน สามัคคีร่วมกันทำงานเพื่อราษฎร แต่บิดาของนางเคยเป็นใหญ่ มีหรือจะ ยอมลดอำนาจตัวเองลง สุดท้ายก็ถูกบีบจนต้องลาออก

เวลาผ่านไปสิบปี บิดายังคงมองช่องเต้เป็นเด็กหนุ่ม แต่ตัวนางรู้ดี ช่องเต้ได้เติบโตขึ้นหลังจากเหตุการณ์แล้วร้ายต่างๆ ตอนที่ขึ้นครองบัลลังก์ ใหม่ๆ บิดาของนางยังควบคุมพระองค์ได้ แต่ผ่านไปหลายปี มังกรที่ไผ่บิน ขึ้นสูงแล้ว มีหรือจะยอมถูกควบคุมต่อไป บิดานางพ่ายแพ้ สูญเสียอำนาจ ตัวนางในตอนนั้นจึงไม่มีหลักให้พึ่งพิง มีเพียงพระเมตตาของช่องเต้เท่านั้น นางจึงสามารถรักษาชีวิตรอดอยู่ในวังหลังแห่งนี้ได้

“มามา อากาศของจ้าวซงทรงยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ มีเพียงนางที่ไม่เคย ถวายงานสักครั้ง” สองเฮาเพียงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดี แลกกับชีวิตที่ ช่องเต้ละเว้นให้

“ทูลสองเฮา หมอหลวงรายงานว่าอาการยังคงเหมือนเดิมพะคะ”

“นี่ก็หลายเดือนมาแล้ว เจ้าลองไปตรวจสอบว่าหมอหลวงผู้นี้เป็นคน ของผู้ใด โรคร้ายแรงเพียงใดกันถึงเป็นอยู่หลายเดือนเพียงนี้”

“พะคะ หม่อมฉันจะให้คนไปสืบประวัติของหมอหลวงผู้นี้ แล้วทาง ตำแหน่งหนึ่งอัน สองเฮาจะให้คนไปดูหรือไม่พะคะ”

“ยังไม่ต้อง รอให้สืบหาผู้อยู่เบื้องหลังการกลั่นแกล้งนี้ได้ก่อนเถอะ”

“ทราบแล้วพะคะ”

ตำหนักเขียนกง

อากาศเริ่มหนาวเย็นลง ไข่มุกร่วงหล่นไปหมดแล้ว ช่องเตี้ยกำลังนั่งอ่านฎีกาอยู่ภายในตำหนักเหมือนเช่นทุกวัน

“หวังกงกง ใต้เท้าจ้าวเป็นอย่างไรว่าง” ช่องเตี้ยส่งหวังกงกงไปเยี่ยมเสนาบดีกรมกลาโหมที่ล้มป่วยจนลุกมาประชุมเข้าไม่ไหว

“ยังคงนอนชมอยู่พะยะค่ะ ใช้ขึ้นสูงและอ่อนแรง”

“หมอล่วงไปดูแล้ว ยังไม่ดีขึ้นอีกหรือ”

“ยากี่จัดให้หลายขนานแล้วพะยะค่ะ แต่ใต้เท้าจ้าวคงจะป่วยที่ใจพะยะค่ะ” หวังกงกงถ่ายทอดทุกประโยคที่หมอล่วงบอกมา

“ตรอมใจคิดถึงใครกัน สุหยินของเขากียังอยู่ไม่ใช่หรือ หรือว่ามีอนุภรรยาไว้นอกบ้านเล่า” เฟิงหลงยังคงก้มหน้าตรวจฎีกา

“คิดถึงบุตรสาวคนเล็กที่ใต้เท้ารักตั้งดวงใจพะยะค่ะ” ประโยคนี้หวังกงกงถ่ายทอดคำพูดของใต้เท้าจ้าวเอง เขากับใต้เท้าจ้าวอยู่เคียงข้างคอยสนับสนุนช่องเตี้ยมาตั้งแต่ช่องเตี้ยเป็นองค์ชาย ใต้เท้าจ้าวคอยปกป้ององค์ชายเก่าในขณะที่พี่หม้ายฆ่าน้อง ช่องเตี้ยนับถือใต้เท้าจ้าว เขาเองก็เคารพใต้เท้าจ้าวมากเช่นกัน เห็นใต้เท้าจ้าวถอนหายใจเป็นห่วงบุตรสาวแล้ว จะให้เขานิ่งนอนใจได้อย่างไร

“บุตรสาวของใต้เท้าจ้าวหรือ” เฟิงหลงเงยหน้าขึ้นในที่สุด ที่แท้เขาได้แต่งตั้งบุตรสาวใต้เท้าจ้าวให้เป็นชงหรง เขาลืมนางไปเสียได้

เสนาบดีจ้าวเหวินมู่เป็นผู้ซื้อตรงและกล้าหาญ เฟิงหลงชอบคนผู้นี้ไม่น้อย เมื่อเขาเริ่มสร้างอำนาจของตัวเอง จ้าวเหวินมู่เพียงแค่อันดับสนุนเขาไม่ได้เรียกร้องสิ่งใดตอบแทน เขาจะมอบตำแหน่งอัศวินเสนาบดีให้ก็ไม่รับคนแบบใดกันที่ไม่ชอบอำนาจ เขาหลงใจจ้าวเหวินมู่หลายครั้ง และจ้าวเหวินมู่ก็ไม่ทำให้เขาผิดหวังสักครั้ง เขาจึงแต่งตั้งบุตรสาวของจ้าวเหวินมู่เป็นสนม ตอบแทนความซื่อสัตย์จงรักภักดี

แต่เหตุใดเขาจึงไม่เคยพบนางเลย บ้ายชื่อตำหนักนางก็ไม่เคยผ่าน

ตา จริงลี สองเขาบอกว่าซงทรงป่วย ไม่สามารถถวายงานได้ แต่ที่นั่นก็เดือนมาแล้ว อารมณ์หงุดหงิดไหนกัน

“หวังกงกง จ้าวซงทรงยังไม่หายป่วยหรือ”

“ทุลฝ่าบาท หมอหลวงรายงานว่าพระสนมอาการไม่ดีขึ้น แต่สองเขาสงสัยในเรื่องนี้ จึงให้คนสืบอยู่พะยะค่ะ”

“ข้าก็สงสัยเช่นกัน” เฟิงหลงเชื่อว่าสองเขาต้องสืบจนรู้แน่นอน เพราะนางคงไม่กล้าทำให้เขาไม่พอใจแน่ แต่คนที่มันกล้าทำเรื่องนี้ ยังหวังจะมีลมหายใจอยู่หรือไม่

“ฝ่าบาทจะเสด็จไปตำหนักหญิงอันหรือไม่พะยะค่ะ”

“ยังก่อน” เฟิงหลงคิดว่าไม่มีเหตุจำเป็นใดที่เขาจะไปพบนาง ป่วยก็ให้หมอหลวงไปถึงจะถูก แต่นางเป็นบุตรสาวได้เท่าจ้าว ถ้าเช่นนั้นจะให้เขาเฉยเมยไม่สนใจก็ไม่ได้ “หวังกงกง ประกาศออกไป แต่งตั้งจ้าวซงทรงเป็นชีวทรง”

แม้หวังกงกงจะคาดหวังให้สองเต้เสด็จไปตำหนักหญิงอันสักครั้ง แต่เขารู้จักพระองค์ดี สองเต้ไม่เคยให้ความสำคัญกับเรื่องของสตรีมากกว่างานบ้านเมือง แค่เลื่อนขั้นให้ทั้งที่ไม่เคยถวายงานก็ถือว่าดีมากแล้ว

ราชโองการประกาศแต่งตั้งจ้าวซงทรงเป็นจ้าวชีวทรง จ้าวเหมยเงิน
คิดว่าหน้าไม่เคยพบแต่เลื่อนขั้นให้ คงเป็นเพราะบิดาของนางอีกเช่นเคย ก็ดีเหมือนกัน เบี้ยหวัดของตำแหน่งสนมเพิ่มขึ้นอีกหน่อย จะให้นางเลื่อนขั้นอีกก็ขึ้น นางก็ยินดี

“ยินดีกับพระสนมด้วยพะยะค่ะ” ไต้วังกงยิ้มกว้าง เจ้านายเติบโตก้าวหน้า ข้าราชการก็พลอยสบายไปด้วย ติดตามพระสนมนับเป็นवासนา

“ยินดีกับเงินที่ข้าจะได้รับดีกว่า” จ้าวเหมยเงินยิ้มเมื่อคิดถึงเงินเหล่านั้น

เสียวมู่ยิ้มพร้อมกับสายหน้า ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ปี คุณหนูของนางก็

รักเงินรักทองยิ่งกว่าสิ่งใด ทั้งที่เกิดมาก็ไม่เคยขาดเรื่องเหล่านี้ แต่คุณหนู เคยบอกว่ายังมีมากยิ่งอุ่นใจ “วันนี้จะให้ห้องเครื่องทำอาหารพิเศษหรือไม่ เพคะ”

“ข้าจะเข้าครัวเอง” จ้าวเหมยเงินอารมณ์ดีจึงอยากเข้าครัว

“แต่ปลาในอ่างเหลือแต่ตัวเล็กๆ แล้วพะยะค่ะ” โต้วงกงมองอ่าง ปลาหน้าดำหนัก เกือบจะถอนหายใจออกมาแล้ว ดีที่ห้ามตัวเองไว้ทัน

“ข้าควรรีให้ออกาสลุกปลาทั้งหลายได้เติบโต อ้อ... โต้วงกง เจ้าไป ขอปลาจากของเฮามาก็แล้วกัน”

โต้วงกงทำหน้าที่ไม่เข้าใจ “ของเฮามีปลาด้วยหรือพะยะค่ะ”

“ข้าเคยเห็นอยู่ว่าในสระบัวหน้าตำหนักของเฮามีปลาวายน้ำเล่นอยู่ หลายตัวเลย”

“ปลา... สระบัว... เอ่อ... นั่นเป็นปลาที่ฝ่าบาทพระราชทานแก่ของเฮา พะยะค่ะ กระหม่อมเกรงว่าคงจะกินไม่ได้” โต้วงกงยังรักศิระชะของตัวเอง อยู่

จ้าวเหมยเงินกัตรีมฝีปากกลางด้วยความซัดใจ

เสี่ยวมู่จึงต้องเข้ามาแก้ปัญหา “หม่อมฉันจะไปขอปลาจากห้องเครื่อง หลวงให้เองเพคะ”

“ปลาตายแล้วนะหรือ” จ้าวเหมยเงินชอบปลาสดๆ

“ปลาไม่ตายก็ทำอาหารไม่ได้นะเพคะ” เสี่ยวมู่รู้จักคุณหนูของตัวเอง ดี

“ถูกของเจ้า ฮ่าๆ”

“พระสนม หัวเราะเสียงดังได้อย่างไรเพคะ ไม่งามเลย” เสี่ยวมู่เตือน ด้วยความเป็นห่วง เพราะได้ทำสิ่งน่ากลัวให้ช่วยรักษาภักิริยาของคุณหนู ด้วย รักษาภักิริยาไว้ได้เท่ากับรักษาชีวิตไว้ได้

จ้าวเหมยเงินลืมหัด จึงเปลี่ยนมาหัวเราะแบบไม่มีเสียง หัวเราะ เจ็บๆ พร้อมกับไหลที่สิ้น

โด้วงกงก็เกือบกลืนเข้าไปไม่ไหว เพราะท่าทางของพระสนมชวนให้
คนหัวเราะตามนัก

ส่วนเสียวมูก็พูดอะไรไม่ออก คุณหนูก็คือคุณหนู เอ้อ...

สามวันผ่านไป ของเสียวมูก็อยู่เบื้องหลังการกล่าวเท็จเรื่องอาการ
ป่วยของจ้าวชีวหรงได้ในที่สุด จึงรีบกราบทูลให้ฮ่องเต้ทรงทราบ ฮ่องเต้
ต้องการลาภผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดมาลงโทษให้เป็นตัวอย่าง จึงสั่งของเสียว
ให้เปิดเผยเรื่องที่สืบมาได้ พระองค์จะหาหลักฐานมัดตัวผู้ที่บังอาจมาลองดี
กับอำนาจของฮ่องเต้ให้ดั้นไม่หลุด

“หวังกงก ส่งคนไปแจ้งตำหนักหนึ่งอัน ยามเซ็น⁵ ข้าจะไปตีมหา
ด้วย” เฟิงหลงต้องการไปเยี่ยมจ้าวชีวหรงผู้นี้สักครั้ง เพื่อดูว่าหน้าตานาง
เป็นอย่างไร จึงทำให้มีผู้วางแผนขัดขวางเขาไม่ให้ไปพบนาง

“รับด้วยเกล้าพะยะค่ะ” หวังกงกเร่งส่งคนไปแจ้งที่ตำหนักหนึ่งอัน
เพราะนี่ก็ใกล้ยามเซ็นแล้ว แสดงอาการดีใจออกมายิ่งกว่าเจ้าของตำหนัก
หนึ่งอันเสียอีก

ตำหนักหนึ่งอัน

หลังได้รับแจ้งว่าฮ่องเต้จะเสด็จมาในอีกไม่ถึงครึ่งชั่วยาม⁶ นี้ ตำหนัก
หนึ่งอันก็ตกอยู่ในความวุ่นวาย เพราะพวกเขาหาพระสนมไม่พบ!

“พระสนม พระสนม” เสียงซ้ำรับใช้ที่มีอยู่ด้วยกันสี่คนช่วยกันตะโกน
ไปทั่วตำหนัก ค้นหาทุกซอกทุกมุม แม้แต่ใต้เตียง ในตู้ และอ่างปลา ก็ยัง
หาพระสนมไม่พบ

แยแล้ว พวกเขาจะไม่ถูกลงอาญาทั้งหมดหรือ พระสนม ท่านอยู่

⁵ ช่วงเวลาตั้งแต่ 15.00 น. ถึง 16.59 น.

⁶ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง เพราะฉะนั้น 1/2 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 1 ชั่วโมง

ที่ไหน

“ฮ่องเต้เสด็จ” เสียงหัวหน้าชั้นที่ดังมาจากหน้าตำหนัก เมื่อฮ่องเต้เสด็จเข้ามา เห็นเพียงชั้นที่หนึ่งคน นางกำนัลสามคน ทุกคนคุกเข่าตัวลั่นอยู่บนพื้น ทว่าไร้เงาผู้เป็นเจ้าของตำหนัก

“ชีวหวังไปที่ใด” ฮ่องเต้ถามชั้นที่ที่คุกเข่าอยู่ด้านหน้าสุด

“ทูลฝ่าบาท พวกกระหม่อมหาพระสนมไม่พบพะยะค่ะ” ใต้วงกงตอบเสียงลั่น

“ไม่พบหรือ” ยามเขาไปตำหนักใด ไม่เคยได้ยินข้ารับใช้บอกว่าหาสนมไม่พบ นี่เป็นตำหนักแรกและคงเป็นตำหนักเดียวกระมัง หลายเดือนที่ผ่านมา นางทำอะไรบ้าง เฟิงหลงใคร่รู้นัก

“พวกข้ารับใช้ไม่ได้เรื่อง พระสนมผู้เดียวพวกเจ้ากลับปล่อยให้หายไป ดูแลอย่างไรกัน” หวังกงกเห็นฮ่องเต้ทรงเจียบไปจึงเอ่ยว่าข้ารับใช้เหล่านั้นเพื่อหลีกเลี่ยงโทษหนักแก่พวกเขา ประมาณว่าซึ่งต่ำกว่าก่อนฮ่องเต้จะพิโรธดีกว่า

เฟิงหลงยกมือห้ามหวังกงงไว้ “ปกติชีวหวังของข้าชอบไปที่ใดหรือ” เฟิงหลงถามใต้วงกงที่ตัวลั่นมากขึ้นด้วยความหวาดกลัว

“ทูลฝ่าบาท ปกติพระสนมจะอยู่ในตำหนัก ไม่ได้ออกไปที่ใด แต่เมื่อวาน ฮองเฮาเอ่ยอนุญาตให้พระสนมออกไปเดินเล่นในสวนใกล้ๆ นี้ได้พะยะค่ะ” ใต้วงกงคิดว่าหากกราบทูลฮ่องเต้ถึงสิ่งที่พระสนมทำในแต่ละวัน คงกลายเป็นข่าวดังสะเทือนไปทั่ววังเป็นแน่

“อ้อ ทุกคนรออยู่ที่นี้” หวังกงกตามเข้ามา ก็พอ” เฟิงหลงเดาว่านางคงอยู่ในสวนกระมัง เพื่อเห็นแก่หน้าเสนาบดีกรมกลาโหม เขาจึงไม่ถือสาที่จะเดินไปหานางด้วยตัวเอง

เฟิงหลงเดินผ่านประตูโค้งเข้าไปในสวนที่อยู่ไม่ไกลจากตำหนัก
หญิงอันมากนั้ ดอกไม้ไม่บาน ต้นไม้ไร้ใบ แล้วสนมของเขามาสวนนี้เพื่อ
ชมสิ่งใดกัน

พอเฟิงหลงเดินผ่านบ่อปลา เขาเห็นในศาลามีคนนั่งอยู่ จึงหยุดเดิน
กะทันหัน แล้วยกมือไม่ให้หวังกงกงส่งเสียง

หวังกงกงเห็นจ้าวชิวหรงอยู่ไม่ไกล ก็รู้งาน ไม่ตามเสด็จช่องเต้เข้าไป
ต่อ

ยิ่งเฟิงหลงเดินเข้าใกล้ศาลา หัวใจของเขายิ่งเต้นแรงขึ้นอย่างควบคุม
ไม่ได้ ความรู้สึกนี้คุ้นเคยนัก

นางนั่งอยู่ตรงนั้น โดยหันหลังมาทางเขา ผมของนางมีสีดำสนิทเรียบ
ลื่นผูกไว้ไม่ค่อยเรียบร้อย ผมบางส่วนจึงตกลงมาพลั่วตามลมอยู่ด้านหลัง
นางก็หันหน้าเล็กน้อยเหมือนจะคุยกับใครอยู่ แต่นอกจากนาง เขาก็ไม่เห็น
ใครอยู่ตรงนั้น

ยิ่งเขาเดินเข้าใกล้นาง ความรู้สึกคุ้นเคยก็ยิ่งหลังไหลเข้ามา ภายใน
ใจของเขาหวาดหวั่นกลัวว่านางจะหายไปกลายเป็นเพียงควันสีขาวเหมือน
อย่างในความฝัน ในขณะที่มือเขายื่นออกไปกำลังจะสัมผัสตัวนางได้นั้น
นางก็หันหน้ากลับมา ดวงตากกลมโตของนางจ้องมองด้วยความตกใจ ความ
รู้สึกของเขาในตอนี้ เหตุใดจึงคล้ายมีความสุข หรือเพราะนางไม่ได้หายไป
เหมือนอย่างในความฝัน

จ้าวเหมยเงินกำลังสนทนากับนกตัวหนึ่ง นางให้อาหารมันและพูด
คุยกับมัน หรือจะพูดว่านางพูด ส่วนนกกินอาหารอย่างเดียวกันได้ นางรู้สึก
ว่ามีใครอยู่ด้านหลัง พอหันกลับไป หัวใจนางแทบหยุดเต้น เขาคือช่องเต้
ไม่ใช่หรือ นางพยายามตั้งสติและรีบคุกเข่าให้พระองค์

เฟิงหลงไม่คุ้นเคยกับความรู้สึกแปลกใหม่ เขาต้องสูดลมหายใจอยู่
หลายครั้ง ทั้งที่เวลาออกรบ เขาตวัดดาบไปที่ศัตรู ตาแทบไม่กะพริบด้วย
ซ้ำ แต่กับสตรีตรงหน้านี้ เหตุใดหัวใจเขาจึงต้องเต้นแรงด้วย

“ชีวทรงเองหรือ” หลังตั้งสติได้เฟิงหลงจึงถามสตรีที่คุกเข่าอยู่ตรงหน้า ถามคล้ายไม่ได้ถาม แต่นางก็ตอบ

“เพคะ” จ้าวเหมยเงินก้มหน้าตอบ พยายามเดาเหตุผลที่ทำให้ฮ่องเต้เสด็จมาที่นี่ พระองค์บังเอิญผ่านมาหรือว่านางทำสิ่งใดผิดไป พระองค์จึงมาเพื่อลงโทษนางหรือ นี่จะเป็นเรื่องดีหรือร้ายกันเล่า

“มาเถอะ ตรงนี้ลมแรง กลับตำหนักเจ้ากัน” เฟิงหลงเข้าไปพุงให้นางลุกขึ้น พอเห็นว่านางยืนมั่นคงแล้ว เขาก็หันหลังเดินนำหน้านางกลับตำหนักหนึ่งอัน

จ้าวเหมยเงินต้องควบคุมสติและรีบเดินตามฮ่องเต้ไปพลางคิดในใจว่า ‘นี่ท่านเดินหรือวิ่งกันแน่’

เฟิงหลงเพียงแค่มาส่งจ้าวเหมยเงินกลับตำหนักของนาง โดยไม่ได้อยู่เต็มชาด้วย เพราะเขาต้องการกลับไปตั้งสติและพิจารณาความรู้สึกทั้งหมดนี้เสียใหม่

ส่วนจ้าวเหมยเงินก็ได้แต่นั่งใจลอยอยู่ตลอดทั้งป้าย ตกลงแล้วฮ่องเต้เสด็จมาหานางเพราะเหตุใด

เจ็ดวันแล้วที่ฮ่องเต้ไม่ได้เสด็จตำหนักในเลย ทั้งที่ช่วงเวลานี้ก็ไม่มีงานเร่งด่วนอันใด หัวงกงเห็นฮ่องเต้เหม่อลอยอย่างไม่เคยเป็น

ในใจของเฟิงหลงกำลังสับสน

เดิมที่เขาตั้งใจจะสังหารคนที่ทำให้เขาอ่อนแอในความฝัน พอพบนางและแน่ใจแล้วว่าเป็นนาง เขาก็ไม่อาจสังหารนางได้ เพราะนางเป็นบุตรสาวที่ได้ทำจ้าวรักมากที่สุด เจ็ดวันที่ผ่านมาเขาส่งคนไปเฝ้าดูนาง และกลับมารายงานว่าแต่ละวันนางทำสิ่งใดบ้าง

ชีวิตประจำวันของนางก็ช่างแปลกนัก โดยเฉพาะหลังจากที่เขาไปพบนางก็ชอบขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ จนข้ารับใช้ไม่เป็นอันทำอะไร ต้องคอยระวังไม่ให้นางตกลงมา บางเวลานางก็เดินวนรอบอ่างปลาเล็กๆ นั้น บางเวลา

นางถึงกับป็นขึ้นไปอยู่บนหลังคา ขนาดองค์รัชชี่ที่เขาส่งไปเฝ้าดูนาง ยังเลีย
กิริยาขณะที่รายงานเรื่องเหล่านี้

“หึฯ” เฟิงหลงหัวเราะออกมา และต้องตกใจ นี่ข้ากำลังหัวเราะหรือ
หวังกงกัตกใจเช่นกัน ฮ่องเต้พระสรวล! พระอาทิตย์จะขึ้นทาง
ทิศตะวันตกหรือไม่

คิดย้อนไปในวันคัดเลือก เฟิงหลงจำได้เพียงว่ามีช่วงหนึ่งที่หัวใจของ
เขาเต้นแรง แต่ก็บอกตัวเองว่าไม่มีทางเป็นเช่นนั้นแน่ เขาไม่เคยหวั่นไหว
เพราะสตรีนางใด ต้องไม่ใช่เพราะสตรีแน่ เขาจึงบอกให้ตัวเองลืมไปเสีย

แต่พอเขาได้เห็นหน้านางในสวนเมื่อเจ็ดวันก่อนอีกครั้ง ทำให้เขา
จำได้แล้วว่านางคือผู้ที่ทำให้หัวใจเขาเต้นแรงในวันคัดเลือกนั่นเอง

วันที่แปดหลังจากฮ่องเต้พบจ้าวเหมยเงิน ตำหนักฮั่วกง

บรรยากาศในตำหนักฮั่วกงเวลานี้สุดแสนจะเครียดเกร็ง เพราะผู้ที่
ยืนอยู่หน้าประตูห้องโถงแพ้งสีสังหารออกมาโดยตลอด ฮ่องเต้เฟิงหลง
เสด็จมาเยือนตำหนักในเวลาเช้าเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ฮองเฮายืนอยู่
ข้างกายฮ่องเต้ ส่วนเหล่าสนมยืนอยู่เบื้องหลังด้วยความกระสับกระส่าย

“ในวังแห่งนี้ มีผู้คอยเป็นธุระให้ข้า ว่าข้าควรจะไปโปรดปรานใครหรือ
ไม่ควรไปโปรดปรานใคร ช่างรู้ใจข้ายิ่งนัก บังอาจติดสินบนมอมหลวง กล่าว
เท็จเรื่องสนมของข้า หรือพวกเจ้าไม่เสียดายชีวิตของตัวเองกันแล้ว” เสียง
ทรงพลังอำนาจของฮ่องเต้ดังขึ้น เหล่าสนมต่างพากันขาลันคุกเข่าลงอย่าง
หวาดกลัว

“ทหาร คุ่มตัวหลวนฮ่วยเพยไปตำหนักเยิน” ฮองเฮาออกคำสั่ง ทหาร
องครักษ์สองนายก็เข้ามาคุ่มตัวหลวนฮ่วยเพย ผู้ที่หน้าซีดตกใจจนลมตีขึ้น
ปากอ้าค้างกล่าววาจาอันใดไม่ได้ออกไปจากตำหนัก

ฮองเฮาให้คนไปสืบเรื่องและได้ความว่ามอมหลวงที่รักษาอาการของ
จ้าวชีวิตทรงรับสินบนจากใต้เท้าหลวน บิดาของหลวนฮ่วยเพย เพราะได้แก้

หลวนแค้นใต้เท้าจ้าว บิดาของจ้าวชีวหรง ที่เคยรายงานความผิดของตน ต่อหน้าพระพักตร์ ใต้เท้าหลวนสั่งให้หมอหลวงรายงานว่าจ้าวชีวหรงเป็นโรคติดต่อกัน เพื่อไม่ให้นางมีโอกาสถวายงานฮ่องเต้

ฮ่องเต้มีรับสั่งให้ลากหมอหลวงผู้นั้นไปประหาร และสั่งปลดใต้เท้า หลวนออกจากตำแหน่ง เนรเทศทั้งตระกูลออกจากเมืองหลวง

เฟิงหลงต้องการให้ขุนนางทุกคนเข้าใจไว้ว่า อย่าได้บังอาจมายุ่งเรื่อง วังหลังของเขา ส่วนตัวหลวนผู้เพี้ยนนั้น เขาสั่งปลดยศเพยของนาง และ ย้ายนางเข้าตำหนักเย็นตลอดชีวิต

“พวกเจ้าจงดูไว้เป็นตัวอย่าง หากมีใครกล้าทำเรื่องมากเลห์เช่นนี้ใน วังของข้า ข้าจะไม่ละเว้นคนผู้นั้น รวมทั้งตระกูลของคนผู้นั้นด้วย” ฮ่องเต้ เฟิงหลงกล่าวข่มขู่และเสด็จจากไปพร้อมทหารองครักษ์

“เรื่องในวันนี้ พวกเจ้าคงเห็นแล้ว จงทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีก็พอ ชีวิตของพวกเจ้าก็จะปลอดภัย เอาละไม่มีเรื่องอะไรแล้ว พวกเจ้ากลับไป ได้” ฮองเฮาทรงสั่งสอนเหล่าสนมและให้พวกนางกลับไป สนมแต่ละนาง ล้วนมีสีหน้าซีดเผือด เดินตัวลั่นกลับตำหนักตัวเอง

มีเพียงผู้เดียวที่ไม่ได้มาชมเหตุการณ์น่ากลัวในวันนี้

จ้าวเหมยเงินผู้สุขสบายใจที่สุดในวังหลวง และเป็นตัวหลักของเรื่อง ในวันนี้แน่นอน

ตำหนักหนึ่งอัน

ชั้นที่หนึ่งคน นางกำนัลสามคน ยืนหงนหน้ามองต้นไม้ต้นหนึ่งที่ หน้าตำหนัก บนต้นไม้มีลิงตัวหนึ่ง... เอ้อ คนผู้หนึ่ง สวมชุดผ้าไหมปักลาย ประณีต ใบหน้างดงามลุ่มเมื่อง หากยืนอยู่ที่ต้นไม้ คงเป็นจุดดึงดูดภาวาด สาวงามในฝันของเหล่าบุรุษ แต่พอเปลี่ยนจากยืนใต้ต้นไม้ไปนั่งอยู่บนกิ่งไม้ ก็งามแปลกไปอีกแบบหนึ่งกระมัง

จ้าวเหมยเงินนั่งมองท้องฟ้ามาครู่ใหญ่ๆ แล้ว ตั้งแต่ฮ่องเต้เสด็จมา

วันนั้น พระองค์ก็หายเจียบไป แต่ใจนางกลับปั่นป่วนตั้งแต่นั้นมา

‘ท่านพ่อท่านแม่ ข้าคิดว่าข้าตกหลุมรักฮ่องเต้แล้วละ ข้าจะทำเช่นไรดี ฮ่องเต้ดูเป็นคนเย็นชาเหมือนคำเล่าลือไม่มีผิด แม้ว่าฮ่องเต้จะยืมให้ข้า แต่ช่างเป็นรอยยืมที่ไม่จริงใจเอาเสียเลย’

พี่ใหญ่เคยบอกข้าว่า บนแผ่นดินนี้ข้าจะรักใครก็ได้ แต่ห้ามรักฮ่องเต้ เพราะการรักฮ่องเต้ผู้ซึ่งถูกบังคับไม่ให้รักใครได้นั้นจะทำให้ข้าเจ็บปวด ซื่นซมฮ่องเต้ได้แต่รักพระองค์ไม่ได้ ข้าเคยบอกพี่ใหญ่ไปว่าเหลวไหลแล้ว อย่างข้าจะหรือจะรักฮ่องเต้ผู้น่ากลัวพระองค์นั้น

ถูกแล้ว คนอย่างข้านี่เอง ที่ควบคุมใจตัวเองไม่ได้ ก็ใครใช้ให้ฮ่องเต้ หล่อเหลาปานนั้น นำเกรงขามปานนั้น รูปร่างน่ากอดปานนั้นเล่า ฮื่อ...

จ้าวเหมยเงินไม่เคยคิดว่าตัวเองจะหลงรักใครได้ แต่ยามนี้นางกลับหลงรักแล้ว หลงรักฮ่องเต้ผู้ไร้ใจเสียด้วย

“พระสนม เป็นอะไรไปเพคะ” เสี่ยวมู่เป็นห่วงพระสนมของนางนัก หลายวันมานี้ตั้งใจลอยผิตกติ วันๆ เอาแต่ปีนขึ้นไปอยู่บนต้นไม้ พวกขันทีนางกำนัลก็ไม่รู้จะทำอย่างไร นอกจากคอยยืนระวัง หากพระสนมตกลงมาได้รับบาดเจ็บ คิระชะพวกเขาคงหลุดจากป่าเป็นแน่

“ข้าเป็นสตรีใจง่าย” จ้าวเหมยเงินถอนหายใจ

“ใจง่ายเรื่องใดเพคะ”

“เสี่ยวมู่ หากเจ้าชอบดวงตะวัน อยากให้ดวงตะวันมองเจ้า ทั้งที่เจ้ารู้ว่าดวงตะวันนั้นร้อนจนแผดเผาเจ้าได้ เจ้าจะทำอย่างไร”

เสี่ยวมู่ฟังที่พระสนมถามแล้วก็ไม่สามารถให้คำตอบได้ เพราะไม่รู้ ว่าพระสนมต้องการถามเรื่องใดกับนางแน่

“ข้าว่านะเสี่ยวมู่ ข้าจะนอนกลางวันแล้วละ” แล้วจ้าวเหมยเงินก็เอนกายลงไปกับกิ่งไม้และหลับตา

นอนกลางวัน... บนนั้นเลยหรือ พระสนมโปรดอย่าทรมานใจของเหล่าข้ารับใช้อีกเลย ขันทีและนางกำนัลต่างโอดครวญอยู่ในใจ

ตำหนักเขียนกง

ฮ่องเต้เฟิงหลงนั่งมองลาดป้ายตำหนักเหล่าสนม มือของเขาจับป้ายตำหนักหนึ่งอันที่ได้กลับมาอยู่ในลาด เพราะเรื่องโรคติดต่อเท็จที่เกิดขึ้นคลี่คลายแล้ว เขาจับป้ายพลิกเล่นไปมา

“ข้าจะกลัวสตรีตัวเล็กๆ ได้อย่างไร แม้ว่านางจะทำให้ข้ารู้สึกอย่างไรก็ตาม แต่ข้าจะไม่มีวันรักนาง ไม่มีวันเชื่อใจนาง ก็เพียงพอแล้วไม่ใช่หรือ หากนางทำให้ข้าลุ่มหลง ข้าแค่สังหารนางเสียก็สิ้นเรื่อง แต่ข้าคงไม่มีวันลุ่มหลงสตรีนางใด หากข้าไม่ลุ่มหลงนาง ข้าก็ไม่ต้องสังหารนาง ได้เท่าจ้าว ก็ไม่ต้องสูญเสียบุตรสาว ถูกแล้ว ข้าจะคิดมากไปเพื่ออะไร นางก็เป็นแค่สนมคนหนึ่งของข้าเท่านั้น”

ฮ่องเต้เฟิงหลงพูดกับตัวเองจบก็เลือกพลิกป้ายตำหนักหนึ่งอันและให้หวังกงประกาศราชโองการ แต่งตั้งจ้าวชีวหรงเป็นเงินผินเพื่อเป็นการปลดอบขวัญนาง

“เงินผินหรือพะยะคะ” หวังกงงไม่เคยได้ยินว่ามีสนมนางใดได้ตำแหน่งนี้มาก่อน ปกติสนมชั้นสองจะมีเก้านาง และใช้แซ่หน้าตำแหน่งเงินผิน จึงเป็นชื่อตำแหน่งที่แปลกนัก

“ผิน รองจากเพย แต่เหนือกว่าสนมชั้นสองลงไป ส่วนเงิน เพราะข้าอยากเรียกนางว่าเงินมากกว่าแซ่ของนาง ยามที่เจ้าคิดถึงแซ่จ้าว เจ้าคิดถึงผู้ใดกัน”

แซ่จ้าว ก็ต้องคิดถึงได้เท่าจ้าว... หวังกงงพอจะเข้าใจแล้ว

ฮ่องเต้เฟิงหลงเหมือนตระหนักเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ “ตำแหน่งผินนี้ ข้าจะแต่งตั้งเพิ่มอีก เงินผินจะได้ไม่เหงา”

“...” หวังกงงได้ฟังเหตุผลของฮ่องเต้ก็อึ้งไป กลัวเงินผินเหงาหรือพะยะคะ หรือเพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการโปรดปรานเงินผินมากเกินไปกันแน่

“ยังไม่รีบไปประกาศราชโองการที่ตำหนักหนึ่งอันอีกหรือ” ฮ่องเต้

เฟิงหลงจ้องมองหวังกงกงที่ยืนนิ่งอยู่

“กระหม่อมจะไปเดี๋ยวนี้พะย่ะค่ะ” หวังกงกงเหมือนดีใจมากกว่า
เจ้าของตำแหน่งหนึ่งอันเสียอีก รีบรุดไปแจ้งเงินฝืนทันที

สาม คนจะรักก็รักเอ

โคมไฟถูกจุดสว่างไสวที่ตำหนักหญิงอัน หญิงงามยืนถือโคมแดง
รอน้ำตำหนัก ลมหนาวพัดมาระลอกแล้วระลอกเล่า ฮ่องเต็กก็ไม่ได้ใจมา
เสียที ปากของจ้าวเหมยเงินสั่นด้วยความหนาวเย็น ในขณะที่นางเกือบจะ
แข็งตายนั้น ฮ่องเต็กก็เสด็จมา

เฟิงหลงเห็นร่างบอบบางของนางสั่นด้วยความหนาวก็รู้สึกสงสาร
เพราะเขาปรึกษาข้าราชการกับขุนนางจนลืมเวลาจึงทำให้มาช้า

“หนาวมากหรือไม่” เฟิงหลงจับมือของจ้าวเหมยเงินมากุมไว้ และ
พานางเดินเข้าด้านใน

“เล็กน้อยเพคะ” เล็กน้อยคืออีกเพียงนิดเดียวนางก็จะแข็งตายแล้ว
จ้าวเหมยเงินคิด นางชอบเขาก็จริงอยู่ แต่ปล่อยให้นางรอนานถึงเพียงนี้
นางก็อดจะโมโหน้อยใจไม่ได้

เล็กลittle หรือ หากเป็นสนมอื่นต้องตอบว่า หากมิได้เพคะ หม่อมฉัน
เต็มใจรอเพคะ เช่นนี้ไม่ใช่หรือ เฟิงหลงคิดว่านางช่างไม่เหมือนใคร

ภายในห้องนอน จ้าวเหมยเงินปรนนิบัติถอดเสื้อคลุมให้ฮ่องเต็ก งาน

นี่ไม่เคยทำก็ต้องทำ เพราะหากไม่ทำ คงได้ยื่นจ้องกันทั้งคืน จ้าวม่วยเงิน
ปลอบใจตัวเองให้สงบลง แม้ไม่ได้ผลก็ตาม

เฟิงหลงมองมือของนางที่แตะสัมผัสร่างกายเขาโดยไม่ตั้งใจ ถ้าเป็น
สนมอื่นคงจะทำท่าเหินห่างไปแล้ว

ยามนี้จ้าวเหมยเงินรู้สึกประหม่ามาก มือไม้ของนางแก้งก้างไปหมด
เพราะเขามองนางไม่ละสายตา ถูกจ้องมองเช่นนี้ นางก็เขินอายเป็น นาง
คอยแต่ก้มหลบสายตาช่องเต้ แต่จะให้นางแสดงท่าทางเอียงอายอย่างมี
จริตนั้นนางคงทำไม่ได้ มันเสแสร้งเกินไป นางไม่เข้าใจสตรีเหล่านั้นจริงๆ
ไม่รู้สึกรู้หาญน้อยกันบ้างหรือที่ต้องแสดงออกในสิ่งที่ตัวเองไม่ได้รู้สึกจริง

เมื่อเปลี่ยนอารมณ์เสร็จ เฟิงหลงรวบจ้าวเหมยเงินมาไว้ในอ้อมกอด
นางใช้มือสองข้างดันหน้าอกเขาไว้อย่างตกลใจ เขาจึงเซยคางนางขึ้นเพื่อให้
สบตา

“มองตาข้า แล้วบอกข้าว่าเจ้าจะไม่มีวันทรยศข้า” เฟิงหลงมองเข้าไป
ในดวงตาของนาง เห็นเพียงแววตาตื่นตกใจของเด็กสาวคนหนึ่ง นางก็
ไม่ได้หน้ากลัวอะไรเลยนี่ ออกจะเหมือน... กระจ่างตัวน้อยๆ ที่กำลังตื่นกลัว
มากกว่า

“เพคะ” คำถามของท่านช่างทำให้สตรีอ่อนระหวยได้จริงๆ เลย
จ้าวเหมยเงินประซัดช่องเต้อยู่ในใจ

**คำคืนแรกของหญิงสาวนั้นว่ากันว่าจะรู้สึกเจ็บ แต่จ้าวเหมยเงิน
คิดว่าไม่เห็นจะเจ็บมากมายเท่าใดเลย**

ยามจื่อ⁷ แล้ว จ้าวเหมยเงินนอนตะแคงเอามือหนุนศีรษะของตัวเองมอง
ช่องเต้ที่กำลังบรรทมอยู่

ข้างนอกนั้นพูดกันว่าท่านไม่มีหัวใจ และบางคนที่พูดว่าท่านเป็นบุรุษ

---

⁷ ช่วงเวลาตั้งแต่ 23.00 น. ถึง 24.59 น.

ชอบบุรุษ เพราะท่านครองบัลลังก์มาสิบปีกลับไม่มีโอรสธิดาสักคน ส่วนตัว
ข้าคิดว่าท่านไม่มีน้ำยา แต่เหตุการณ์ที่เพิ่งสงบลง ทำให้ข้าเห็นแล้วว่าชาว
ลือพวกนั้นเหลวไหลลึนตื คนเย็นชาที่ไหนจะร้อนแรงได้มากมายถึงเพียง
นั้น คนไม่มีน้ำยาที่ไหนกัน อ้อ... ก็รอบกันละนั่นที่ท่านก่อควนข้า “คิกๆ”
นี่ข้าคิดเรื่องเหลวไหลอันใดอยู่

“หากเจ้ายังไม่นอนและเอาแต่จ้องข้าอยู่เช่นนี้ ข้าก็ไม่อาจรับปากว่า
คืนนี้เจ้าจะได้นอนหรือไม่” อยู่ๆ ฮ้องเต็กก็เอ่ยขึ้นมาโดยที่ตาสองข้างยังปิด
อยู่

จ้าวเหมยเงินรีบพลิกตัวนอนราบและหลับตาแน่น อ่า... ท่านมีตา
อยู่ตรงใบหูหรือ ตาไม่ลืมขึ้นยังเห็นอีกว่าข้ามองอยู่

เฟิงหลงไม่รู้จะทำอย่างไรกับสตรีผู้นี้ดี แรกเริ่มนางทำตาโตตกใจ
ที่เขาจูบนาง และตายังโตขึ้นเมื่อเขาถอดเสื้อผ้านางออกจนหมด นางอาย
เล็กน้อยแต่ไม่ได้ผลักเขาออก ยอมให้เขาทำอะไรต่อมิอะไรกับนาง แม้จะ
เรียกร้องจากนางครั้งแล้วครั้งเล่า นางก็โอนอ่อนผ่อนตามเขาไปทั้งหมด
แล้วยังมานอนจ้องมองเขาขณะหลับอีก หากเป็นสนมอื่นคงไม่กล้าเช่นนี้

**ยามอื่น^๘ เป็นเวลาปกติที่เฟิงหลงจะลุกจากเตียงสนมเพื่อกลับ
ตำหนักเสียนกง ยามนี้เขาลูกนั่งอยู่บนเตียง มองจ้าวเหมยเงินที่กำลังหลับ
ไม่รู้เรื่องราว นางดูไม่มีเล่ห์เหลี่ยมใด ดูจริงใจจนเขาอยากเข้าไปใกล้มากขึ้น
ใบหน้าของนางดึงดูดผู้คนให้เข้าหา ความจริงใจไม่เสแสร้งของนางเหนียว
รั้งผู้คนให้หลงรัก เขายังไม่ยอมกลับตำหนัก แต่พอรู้ตัวว่าตัวเองกำลังคิด
สิ่งใด เขาก็ต้องเตือนสติตัวเอง**

‘ข้าจะเปลี่ยนสิ่งที่ข้าเคยทำเพราะสนมคนหนึ่งได้อย่างไร’

เฟิงหลงรีบลุกขึ้นหยิบเสื้อคลุมมาสวม พลังสะบัดหน้าไล่ความคิด

^๘ ช่วงเวลาตั้งแต่ 03.00 น. ถึง 04.59 น.

เหลวไหลของตัวเองแล้วเดินออกจากห้อง

พอกลับถึงตำหนักเฉียนกงก็ขึ้นเตียงนอน แต่เขากลับข่มตาให้หลับไม่ได้ ความคิดของเขามีเพียงใบหน้าหนึ่งและร่างบอบบางแต่เยาวนของ คนผู้หญิงหนึ่ง เขารู้สึกว่านายใจนอนไม่หลับจนถึงยามเหมา หวังกงกงปลุกเขา เหมือนเช่นทุกวัน เฟิงหลงจึงลุกขึ้นให้ซำรับใช้เข้ามาปรนนิบัติ

‘ไม่ได้การ ข้าต้องยับยั้งตัวเองให้เลิกคิดถึงนาง ก่อนจะสายเกินไป’

ตำหนักหนึ่งอันเงียบสงบมาหลายวัน จ้าวเหมยเงินไม่ได้ปีนต้นไม้

ช่องเต้ไม่ได้เสด็จมาอีก ปลาในอ่างยังมีชีวิตปลอดภัย

ยามนี้ศีรษะของเสี่ยวมู่หันไปทางด้านซ้ายแล้วก็หันไปทางด้านขวา หันไปหันมา เพราะพระสนมเดินไปทางซ้ายแล้วก็เดินไปทางขวา เดินไปเดินมาไม่หยุด

“พระสนม ระวังจะหกล้มเพคะ” เสี่ยวมู่นั่งอยู่เฉยๆ ก็เวียนศีรษะ ตาตายไปแล้ว

“เสี่ยวมู่ เจ้าว่าข้างามหรือไม่” จ้าวเหมยเงินหยุดเดินแล้วหันหน้าไปถามเสี่ยวมู่ที่กำลังสะบัดหน้าไล่อาการวิงเวียน

“งามมากเพคะ”

“สัดส่วนเข้าเยาวนหรือไม่”

“ไม่น้อยหน้าผู้ใดเพคะ”

“แก้มขำนุ่มหรือไม่” ไม่ถามเปล่า จ้าวเหมยเงินยกมือเสี่ยวมู่ขึ้นมาจับแก้มตัวเอง

“นุ่มเนียนมากเพคะ”

“ก็นั่นสิ” จ้าวเหมยเงินทิ้งคำพูดไว้แค่นั้นแล้วก็กลับไปเดินต่อ

ก็นั่นสิ... เรื่องอะไรหรือเพคะพระสนม เสี่ยวมู่มีนงไปหมดแล้ว

หลังจากที่ช่องเต้เสด็จมาหานางคืนนั้นคืนเดียวก็ไม่เสด็จมาอีกเลย หนึ่งเดือนผ่านไปแล้วจะให้นางคิดอย่างไร หรือนางยังคงงมงายไม่พอ ดิ่งดูต

ไม่พอ ฮ่องเต้ถึงมาครั้งเดียวแล้วหายไปไร้แววความหลงใหล
“เลี้ยวมู๋ นำกระตาะมา ข้าจะเขียนจดหมาย”

นอกวังหลวง

ฟางหลิวกำลังนั่งอ่านจดหมายจากสหายผู้ได้เป็นสนมอยู่ในวังหลวง เนื้อหาจดหมายของนางกล่าวว่าการตำราคู่มือมัดใจชาย แผ่นดินมีตำรา เช่นนี้ที่ไหนกัน แล้วเจ้าจะไปมัดใจชายคนไหนหรืออาเงิน คงไม่ใช่... ฮ่องเต้ กระมัง

ฟางหลิวไม่ได้ส่งตำราเล่มใดให้จ้าวเหมยเงิน เขาส่งแค่จดหมายตอบ กลับฉบับหนึ่งเท่านั้น

‘ตำราคู่มือที่เจ้าว่าไม่มีหรอก แต่วิธีนั้นข้าพหมีอยู่ ชั้นแรกเจ้าต้อง ทำตัวเองให้ดูดีที่สุดใน หน้าหลงใหลที่สุด จากนั้นเจ้าต้องพาตัวเองไปอยู่ใน สายตาของคนผู้นั้น ให้คนผู้นั้นได้เห็นเจ้างดงามขนาดไหน นำเอ็นดูขนาด ไหน จงค้นหาเสน่ห์ของตัวเอง และปลดปล่อยมันออกมา เป็นอย่างที่เขา เป็น คนผู้นั้นก็จะรักตัวตนของเจ้าไปตลอด’

จ้าวเหมยเงินอ่านจดหมายของฟางหลิวแล้วก็ต้องกุมขมับคิด

เสน่ห์ของข้าหรือ เรื่องเดียวที่ข้าเก่งก็คือปีนต้นไม้ หรือข้าควรจะไป ปีนต้นไม้หน้าตำหนักเฉียนกงดีละ หากทำเช่นนั้น ตำหนักเย็นคงรอต้อนรับ อยู่เป็นแน่

“ไต่ตัวงกง เจ้าไปขอลามงคลจากฝ่ายสัตว์เลี้ยงให้ข้าที”

“ปลามงคลหรือพะยะคะ” แม่แล้ว พระสนมจะเปลี่ยนมากินปลามงคลแล้วหรือ

“ใช่” จ้าวเหมยเงินจะลองทำเหมือนสตรีผู้ดีพวกนั้นดูบ้าง เลี้ยงปลา ปลุกดอกไม้ เล่นพิณ คัดลายมือ เย็บปัก จะยากสักแค่ไหนกัน

เสียวมูกับไต้วงกงกำลังทอดอาลัยมองดอกไม้ยืนต้นตาย สายพิณ
ที่ขาดไปหลายเส้น ด้ายที่กระจุกตัวเป็นก้อนอยู่บนผ้าผืนหนึ่ง กระจาดที่
ถูกขยำหั่นกระจายอยู่ตามพื้น ปลาตะเพียนโล่รับปลามงคลอยในอ่าง เอ่ย
ได้คำเดียวว่า... พินาศ

ส่วนพระสนมก็ปีนขึ้นไปอยู่บนต้นไม้อีกครั้ง พร้อมกับส่งเสียงถอน
หายใจหนักๆ เป็นระยะ เสียวมูก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดพระสนมต้องลุกขึ้นมา
ทำเรื่องเหล่านี้ด้วย เมื่อครั้งอยู่ที่จวน เรื่องที่ควรทำเหล่านี้พระสนมไม่เคย
แตะต้อง ลายมือของพระสนมก็จืดว่างามอยู่ แต่พระสนมอดทนเขียนได้
ไม่เกินครึ่งหน้ากระดาษก็เบื่อแล้ว อีกอย่างที่ถนัดนอกจากปีนต้นไม้ก็คือ
งานครัว รสมือพระสนมนับว่ายอดเยี่ยม ใครได้ลิ้มชิมรสต่างติดอกติดใจ
เพราะมารดาของพระสนมก็เก่งงานครัวเช่นกัน แต่ก็ไม่น้อยนักที่พระสนม
จะยอมเข้าครัวด้วยตัวเอง

จ้าวเหมยจินคิดว่าช่างเถอะ สิ่งที่น่าไม่ชอบก็อย่าไปฝันทำเลย หาก
เขาจะชอบนาง ก็ให้เขาชอบที่นางเป็นนางแล้วกัน หากเขาไม่ชอบนาง นาง
ก็แค่เป็นสนมที่สุขสบายต่อไปเท่านั้นเอง

ส่วนจะสุขสบายใจได้จริงหรือ หลังจากที่หลงรักคนผู้หนึ่งไปแล้ว
จ้าวเหมยจินก็ไม่รู้เช่นกัน

เฟิงหลงคิดว่าหากเขาไม่ไปพบนาง ไม่เห็นใบหน้าของนาง เขาก็จะ
ไม่คิดถึงนาง หนึ่งเดือนแล้วที่เขาเวียนไปค้างตำหนักอื่นๆ ยกเว้นตำหนัก
หญิงอัน แต่ความรู้สึกของเขามันช่างทรยศนัก เขาสั่งตัวเองว่าห้ามคิดถึง
นางก็ยังคิดถึง ห้ามสนใจนางก็ยังเปลอถามหวังกงงอยู่เรื่องว่านางเป็น
อย่างไรบ้าง เขาอุตส่าห์ทำตัวให้ยุ่งตลอดเวลา แต่ยามเปลอ ใบหน้านาง
ก็ลอยมาในความคิด เขาต้องข่มใจตัวเองอย่างหนัก

“หวังกงง ข้าจะไปเดินเล่นในสวน” เขาต้องออกไปผ่อนคลายบ้าง
เพื่ออาการคิดถึงนางจะเบาลง

ฝ่าบาทไปเดินเล่น เป็นเรื่องแปลกใหม่นัก หวังกงกคิดด้วยความแปลกใจ

เฟิงหลงเดินไปตามทางเดินหิน เข้าเหมันตฤดู อากาศหนาวเย็นมากขึ้น หิมะแรกโปรยปรายเมื่อสัปดาห์ก่อน

หวังกงกเห็นฮ่องเต้เสด็จไปอย่างเหม่อลอยเล็กน้อย นี่ก็เป็นเรื่องแปลกใหม่อีกเช่นกัน ฮ่องเต้ในอดีตเป็นคนเคร่งครัด มีสติรับรู้ตลอดเวลาไม่เคยปล่อยพระองค์ให้หลุดสมาธิ แต่ฮ่องเต้ในยามนี้อ่อนโยนลงโดยที่พระองค์ไม่รู้ตัว เหม่อมองอยู่บ่อยครั้ง และขณะนี้ฮ่องเต้กำลังเสด็จไปทางตำหนักหญิงอันโดยไม่รู้พระองค์เช่นกัน

เมื่อมองเห็นประตูตำหนักอยู่ไม่ไกล ฮ่องเต้ก็หยุดชะงัก และเหมือนพระองค์จะลั้งเลี้ยวขวูจึงเสด็จต่อไป พอเกือบจะถึงประตูตำหนักที่ปิดอยู่ ฮ่องเต้ก็หันพระวรกายกลับ แต่พระองค์ก็ต้องหยุดชะงักอีกครั้ง เพราะกลิ่นหอมของอาหารที่ลอยมา

“หวังกงก ไปแจ้งตำหนักหญิงอัน ข้ามาก็กินข้าวมื้อกลางวันด้วย” ฮ่องเต้เฟิงหลงเอ่ยสั่งหวังกงกอยู่หน้าตำหนัก คล้ายว่าหากไม่ได้เข้าไปก็ จะไม่ยอมกลับ

“พะยะคะ” นี่ก็เป็นครั้งแรกอีกเช่นกันที่ฮ่องเต้เสด็จมาตำหนักสนม โดยไม่ได้แจ้งล่วงหน้า แต่มาเคาะประตูเลย

ไม่นานเงินผืนก็ออกมาต้อนรับฮ่องเต้

“ถวายพระพรฝ่าบาทเพคะ ไม่ทราบฝ่าบาทเสด็จมา จึงไม่ได้ออกมา รอ ขอพระราชทานอภัยด้วยเพคะ”

“เจ้ากินข้าวหรือยัง” เฟิงหลงถามนาง เป็นคำถามที่เขาไม่เคยถามสนมนางใดมาก่อน

“กำลังจะกินเพคะ”

“พอดีเลย ข้าก็ยังไม่ได้อีก เราไปกินข้าวด้วยกันเถอะ” เฟิงหลงจับจูงมือของจ้าวเหม่ยเงินเดินเข้าด้านใน

ขณะที่จ้าวเหมยเงินรู้สึกแปลกใจ ช่องเต๋อหายหน้าไปหนึ่งเดือน พอจะมากก็ไม่บอกกล่าว มาถึงก็บอกจะกินข้าวกับนางเช่นนี้เลยหรือ

บนโต๊ะอาหารมีเพียงกับข้าวที่ทำภายในครัวเล็กของตำหนักหญิงอัน เพราะช่องเต๋อสั่งห้องเครื่องหลวงไม่ต้องเพิ่มอาหาร

เขายากกินเหมือนที่นางกิน

“งานนี้เจ้าปรุงเองหรือ” เฟิงหลงมองงานที่มีน่องไก่ราดน้ำปรุงชุ่มฉ่ำ น่ากินตรงหน้า ไม่ใช่ว่าเขาไม่เคยกินอาหารเหล่านี้ แต่อาหารของนางดูน่ากินนัก

“ไก่ตุ๋นน้ำแดงเพคะ เป็นสูตรลับของมารดาหม่อมฉันเอง” หากเป็นเรื่องอาหาร จ้าวเหมยเงินจะใส่ใจในเรื่องรสชาติและหน้าตาเป็นพิเศษ เพราะมารดาของนางสอนว่าการกินก็เป็นศิลปะอย่างหนึ่ง นอกจากต้องอร่อยแล้ว หน้าตาของอาหารก็สำคัญมาก ความอยากอาหารจะมากจะน้อยก็ขึ้นอยู่กับหน้าตาของอาหารด้วย

“อือ” เฟิงหลงคิບไ่มาใส่จาน แยกเนื้อออกจากกระดูก แล้วคิบเนื้อใส่ปากไปคำหนึ่ง

ปกติแล้วจะมีขันทีหรือนางกำนัลคอยคิบและแยกกระดูกออกให้ แต่วันนี้ช่องเต๋อบอกให้ทุกคนออกไป เหลือเพียงหวังกงกงกับเสี่ยวมู่ สองคนแค่นั่งรออยู่ด้านข้าง เพราะช่องเต๋อบอกไม่ให้พวกเขาทำอะไร พระองค์จะทำเอง

หลังชิมไปหนึ่งคำ เฟิงหลงก็ต้องตกตะลึงในรสชาติ เนื้อไ่นุ่มแทบละลายในปาก รสชาติไม่เข้มข้นไป กลมกล่อมกำลังดี กินแล้วติดลิ้น เขากินไปอีกหลายคำ ยังมีกับข้าวอย่างอื่นอีกสามจาน จ้าวเหมยเงินอธิบายให้เขาฟังว่าแต่ละจานคืออะไร เขากินข้าวถ้วยที่สอง ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนจนห้องเขาขยายออกมา อิ่มแน่นไปหมด เพราะความอร่อยเขาจึงยังมีมือและปากตัวเองไม่ได้

“ซาเพคะ” จ้าวเหมยเงินยื่นถ้วยซาไปตรงหน้าช่องเต๋อหลังจากวาง

ตะเกียบลง อันหมายถึงพระองค์อิมแล้ว ซึ่งก็ควรอิมอยู่หรือ นางคิดในใจ

“ห้องข้าตึงมาก อยากนอนกลางวันขึ้นมาเสียอย่างนั้น ข้าขอรวบวงเดียวของเจ้าได้หรือไม่” เฟิงหลงยกขาขึ้นจับพวงเอ๋ยกับจ้าวเหมยเงินที่ทำหน้าสงสัยเหลือกำลัง

หวังกงกาก็เบิกตากว้างเช่นกัน ฮ่องเต้ไม่เคยนอนกลางวัน ยิ่งไม่เคยไปนอนกลางวันตำหนักสนม เกิดอะไรขึ้นกับฮ่องเต้กันแน่

จ้าวเหมยเงินปรนนิบัติถอดฉลองพระองค์ตัวนอกออก

เฟิงหลงยืนนิ่ง

นางไม่เข้าใจว่าฮ่องเต้ต้องการอะไรอีก

“เจ้าก็มานอนด้วยกันเถอะ”

พอได้ยินฮ่องเต้เอ่ยชวนให้นางนอนด้วยกันแล้ว จ้าวเหมยเงินยิ่งสงสัยหนักขึ้นไปอีก

เฟิงหลงจับมือจูงนางไปที่เตียง ใช้สายตาบอกให้นางขึ้นเตียง นางก็ปีนขึ้นเตียงอย่างเชื่องพั้ง เฟิงหลงเห็นดังนั้นก็รู้สึกพอใจอย่างบอกไม่ถูก เขาก้าวขึ้นเตียงตามนางไป จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนเหมือนทุกคืน เพียงแต่ยามนี้ยังเป็นเวลากลางวันอยู่

จ้าวเหมยเงินนั่งเบิกตามองฮ่องเต้ผู้ทำตัวแปลกประหลาดในวันนี้

“หากเจ้ายังไม่นอนลง ข้าคงคิดว่าเจ้าต้องการทำอะไรๆ บนเตียงกับข้าแน่ เหมยเงิน” เฟิงหลงที่หลับตาไปแล้วลืมตาขึ้นมามองนาง

เหมยเงินหรือ นี่ท่านใช่ตัวจริงหรือไม่ฮ่องเต้

เฟิงหลงปล้นพลิกกายและใช้แขนกดตัวนางให้นอนลง จากนั้นก็ขึ้นคร่อมทับร่างนางไว้ เขามองนางอย่างอ่อนโยน มือข้างหนึ่งจับผมของนางเล่น

ขณะที่จ้าวเหมยเงินเบิกตากว้างขึ้นกับพฤติกรรมแปลกประหลาด

ของฮ่องเต้

“ดวงตาของเจ้าจะถลนออกมาแล้ว เหม่ยเจิน นอนเถอะ” เพลงพลิกตัวออก ดึงผ้าห่มคลุมให้นางและตัวเองด้วย จากนั้นก็หลับตาไม่เอ่ยอะไรอีก ทั้งให้จ้าวเหม่ยเจินตกอยู่ในความสงสัย

เมื่อเพลงตื่นขึ้นมาเป็นเวลาปลายยามอุ้ย^๑ เกือบยามเชิแล้ว หนึ่งในเดือนที่ผ่านมา เขาอนไม่สบายเลยสักคืน ทั้งๆ ที่เตียงก็เป็นเตียงที่นอนมาสิบปี แต่เตียงของนางทำให้เขาหลับสนิท เป็นเพราะเขาโหยหาเตียงนี้หรือโหยหาคนข้างๆ นี่กันแน่

เขามองจ้าวเหม่ยเจินที่นอนอยู่ด้านข้าง ก่อนเขาหลับ นางยังลืมตาโตมองเขาด้วยความสงสัย แต่ยามนี้กลับหลับสนิทอยู่ข้างเขา ไม่แปลกหรอกที่นางจะสงสัย แม้แต่ตัวเขาเองก็สงสัยตัวเองเช่นกัน ยามอยู่กับนาง เขาไม่สามารถเป็นตัวของตัวเองได้ ลืมสิ่งที่ตั้งใจไว้เสียสิ้น ทำได้เพียงปล่อยอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงข้างในออกมา

“ข้าคงหนีหัวใจตัวเองไม่ได้อีกแล้ว เหม่ยเจิน” เพลงพึมพำเบาๆ คนข้างๆ ดิ้นขยุกขยิก เบียดกายหาความอบอุ่นจนใบหน้าแนบกับอกของเพลง

เพลงหยอหยอโยนโยนให้นาง เขาเปลี่ยนจากนอนตะแคงเท้าแขนมาเป็นนอนราบตัวลง สอดแขนข้างหนึ่งเข้าไปใต้ศีรษะนางแล้วโอบนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างระมัดระวัง

จ้าวเหม่ยเจินยังคงหลับอยู่ พอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นก็ยกแขนข้างหนึ่งโอบกอดความอบอุ่นนั้น

เพลงยกยิ้มให้ความน่ารักของนางและหลับไปอีกครั้ง

หวังกงกึ่งที่ยืนรอฮ่องเต้อยู่นอกห้องมาหลายชั่วยามแล้ว เกรงว่าพฤติกรรมแปลกประหลาดของฮ่องเต้วันนี้ อีกไม่นานคงรู้กันทั้งวังหลวง

---

^๑ ช่วงเวลาตั้งแต่ 13.00 น. ถึง 14.59 น.

เงินผืนอาจะไม่ไ้ได้เป็นผืนอีกต่อไป คงไ้ได้เป็นเพย กุ้ยเพย และเป็น... เขา
ริบหยุดความคิดใหญ่โตของตัวเองไว้แต่เพียงเท่านั้น

ห้องฟ้าด้านนอกเริ่มมืดแล้วยามที่จ้าวเหมยเงินตื่นขึ้นมา สิ่งแรก
ที่นางเห็นคือสิ่งที่นางหนุนอยู่ สิ่งนี้ไม่ใช่หมอนแต่เป็นพระวรกายของฮ่องเต้
ที่น่าตกใจกว่าคือแขนของนางข้างหนึ่งโอบกอดฮ่องเต้อยู่ พอนางเงยหน้า
ขึ้นก็สบตากับฮ่องเต้ที่กำลังจ้องมองอยู่เช่นกัน นางรีบก้มหน้าลง แบน
ใบหน้าไปกับแผงอกของฮ่องเต้โดยไม่รู้ตัว

“รู้หรือไม่ว่าเจ้าทำให้ข้าพลาดการตรวจฎีกาช่วงบ่ายไปแล้ว” เฟิงหลง
เอ่ยกับจ้าวเหมยเงิน มือของเขายังคงโอบกอดนางไม่ปล่อย

แยแล้ว นางนอนทับพระวรกายฮ่องเต้เช่นนี้จะมีโทษหนักแค่ไหน
หนอ จ้าวเหมยเงินไม่ได้ฟังที่ฮ่องเต้พูดเลยสักคำ เพราะนางมัวแต่กังวล
กับพฤติกรรมอันกำเริบเลิศจานของตัวเอง

“หากเจ้ายังไม่ลุกขึ้น เกรงว่าข้าคงมีงานหนักรออยู่ในวันพรุ่งนี้เป็น
แน่” เฟิงหลงเห็นนางใจลอยก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ออกไปทางหยอกล้อ

จ้าวเหมยเงินเพิ่งได้ยินว่าฮ่องเต้ตรัสอะไร จึงจะรีบร้อนลุกขึ้น แต่
ติดที่ฮ่องเต้ยังกอดนางไม่ปล่อย

“เออ... ฝ่าบาท ทรงปล่อย...” ปล่อยแขนออกจากตัวหม่อมฉันก่อน
เพคะ จ้าวเหมยเงินอยากจะพูดเช่นนี้แหละ

เฟิงหลงยิ้มออกมาและยอมคลายอ้อมกอด ปล่อยให้นางลุกขึ้น

จ้าวเหมยเงินรีบลุกแล้วลงจากเตียง ฮ่องเต้คงลืมนึกเรื่องลงอาญา
นางต้องรีบไล่พระองค์ไป พระองค์จะได้ลืมนให้สนิท แม้พระองค์จะคิดขึ้น
ได้ในภายหลังว่านางกระทำการล่วงเกินก็คงเกียจคร้านจะกลับมาลงอาญา
นางอีก

เขาลุกขึ้นยืนให้นางสวมชุดคลุมให้ สายตาไม่ละไปจากใบหน้าตรงตาม
ตรงหน้า นางกำลังคิดเรื่องใดกัน ดูจะคิดหนักมากเสียด้วย หากเขาริบกแล้ว

เปลี่ยนเรื่องออกไป นางคงไม่ทันได้คิดถึงเรื่องแปลกใหม่ที่เขาเปลอทว่าวันนี้
“คืนนี้ข้าคงมาหาเจ้าไม่ได้แล้ว ฎีกาที่ไม่ได้ตรวจตอนบ่าย คงต้องอยู่ตรวจ
ทั้งคืน”

มือของจ้าวเหมยเงินชะงักไปชั่วครู่ ก่อนกลับไปปรนนิบัติฮ่องเต้ต่อ
“เพคะ” ท่านจะทำตัวแปลกเช่นไรก็ทำไปเถอะ อย่างนี้ก็ไม่วุ่นวาย
“เจ้าไม่ต้องเดินออกไปส่งข้าหรือเหมยเงิน อากาศดำนอกเย็นนัก”
เพิงหลงมองหน้านางอยู่เงียบๆ อีกครู่หนึ่ง แล้วจึงเดินออกไป

จ้าวเหมยเงินย่อตัวส่งฮ่องเต้อย่างมีมารยาทยิ่ง หากบิดากับมารดา
ได้มาเห็นคงปลื้มใจไปหลายวัน

โฉนท่านจึงทำดีกับข้า ทั้งๆ ที่ข้ายังไม่ได้ทำอะไรเลย ยอมให้ข้าถอด
และยังพูดจาเป็นห่วงเป็นใยอีกด้วย คงเป็นอย่างที่ฟางหลิวกล่าวสินะ
คนจะรัก ไม่ต้องทำอะไรก็รักเอง คนไม่รัก พยายามเท่าใดก็ไม่รัก